UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly West of Winnipeg
10967 - 97 Street
Edmonton, Alta., Canada
Phone 422-5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата в Канаді — $6.00
Окреме число: 20 центів
Поза Канадою: $7.50
Зміна адреси: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

22 ЛЮТОГО
Число No 8
Тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLV VOL. XLV
FEBRUARY 22, 1973

ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП ЙОСИФ В АВСТРАЛІЇ

Ми дістали з Австралії телеграфічну вістку про відкриття Євхаристійного Конгресу в Мелборні, яку подаємо нижче.

Понад 1,000 осіб вітало Верховного Архиєпископа Йосифа (Сліпого) при його прибутті до Мелборн. Після офіційного привітання місцевим Владикою Преосвященним Іваном (Прашком), Верховний Архиєпископ виголосив коротку промову про конечність одности в Церкві для добра народу. Після того привітано врочисто Папського Леґата Кардинала Шігена. Між тими, що вітали Папського Леґата, більшість творили українці, що прибули на привітання Верховного Архиєпископа. При привітанні був теж австралійський прем'єр.

Верховний Архиєпископ дав інтерв'ю для кореспондентів телевізії, преси та радія, вказуючи в головному на теперішні проблеми Української Католицької Церкви. Покищо, на Конґрес прибули ВПреосвящ. Кир Максим (Германюк) з Вінніпеґу, Преосвящ. Ніл (Саварин) з Едмонтону, Преосвящ. Ізидор (Борецький) з Торонта та ВПреосвящ. Гавриїл (Букатко) з Югославії).

Верховний Архиєпископ відзначував врочисто в неділю, 18 лютого свої 81-і уродини. Понад 1,000 осіб взяло участь в цьому торжестві. Тому, що всі не могли зміститися в церкві, богослуження передавано через телевізію до залі, де зібралися ті, для яких не стало місця в церкві.

Верховний Архиєпископ Йосиф служить Службу Божу

За нашими інформаціями на Євхаристійний конґрес до Австралії виїхало понад 50 осіб з Торонта, 7 з Едмонтону та декілька осіб із Вінніпеґу. Зі священиків поїхали: о. радник В. Жолкевич, о. О. Гощуляк та о. Ю. Ковальський з Торонта, а о. П. Романишин та о. Р. Закревський з Вінніпеґу.

Українці демонстрували в Мюнхені

В Мюнхені основано німецько-совєтське товариство, на якого відкриття прибула 20-членна совєтська делеґація з совєтським амбасадором в Німеччині В. Фаліном та заступником редактора совєтської урядової газети „Известия". В часі церемонії відкриття, що відбулася 1 лютого, на якому було багато німецьких достойників та дипломатичних представників різних країн, група українських студентів дісталася до головної залі мюнхенської ратуші, де відбулася церемонія, й обкидала литючками та смердючками залю. Вістки про демонстрацію українських студентів, що протестували проти арешту українських письменників та інтелектуалістів, надрукували німецькі газети, їх подало теж німецьке радіо та телевізія.

Кромі того, 30 українських студентів влаштували в суботу, 3 та в неділю, 4 лютого в Мюнхені публічний голодовий штрайк на знак протесту проти переслідування українських діячів у СССР. Вони ночували на публічній площі, огородивши себе колючим дротом, що мав зображувати концентраційний табор.

Звіти про голодовий штрайк появилися також у німецьких газетах та на німецькій телевізії.

Журналісти нарікають

На конференції, що її влаштувало міністерство закордонних справ для журналістів із вільного світу, нарікав кореспондент італійського щоденника „Коррієре делля Сера", що европейські журналісти мусять жити в СССР в призначених урядом мешканнях, які постійно є під поліційною сторожею, що наймання совєтських працівників для чужоземних газетних агенцій у СССР мусить відбуватися за посередництвом совєтських урядів, що закордонні журналісти не можуть мати ніякого зв'язку з совєтськими громадянами та що закордонні журналісти мусять старатися про окремі дозволи, якщо хочуть поїхати до іншої місцевости в СССР.

Представник совєтського уряду, один з редакторів урядової газети „Известія" сказав, що такі самі труднощі мають совєтські кореспонденти в Італії, чи США, де теж не дозволяють совєтським кореспондентам відвідувати деякі місцевости, а, як дозволяють, то на це треба мати згоду поліції. Також всі американські громадяне, які працюють для представників совєтської преси, мусять голоситися на поліції як „аґенти чужої держави".

Представник „Известий" не сказав лише, що США та інші держави застосували обмеження у відношенні до совєтських журналістів тому, що СССР постійно обмежували свободу американських журналістів та посуджували їх у шпигунстві.

Зміна амбасадора в Москві

Американський амбасадор у Москві Я. Бім переходить при кінці лютого на пенсію. Він був 42 роки в американській дипломатичній службі й був американським дипломатичним представником у Женеві, в Польщі та Чехословаччині, а від квітня 1969 р. був американським амбасадором у Москві.

БУДУТЬ ОГОЛОШУВАТИ ВИНО Й ПИВО

Албертський уряд дав дозвіл оголошувати в радіо та на телевізії вино та пиво. Горілок оголошувати не можна й далі. Подрібні приписи відносно голошень цих напитків будуть проголошені незабаром.

Вкрали тіло Петена

У Франції великого шуму наробило викрадення 750-фунтової цементової домовини з тлінними останками кол. французького маршала Ф. Петена, який помер в 1951 р. й був похований на невеликому острові недалеко французького узбережжя. Маршал Петен був національний французький герой після першої світової війни. В часі другої світової війни Петен, щоб рятувати Францію від цілковитого знищення, погодився співпрацювати з гітлерівською Німеччиною й створив був окремий коляборацийний уряд. По війні французький суд засудив був Петена на кару смерти за співпрацю з німцями, але тодішний французький президент Ш. де Голь замінив кару смерти на досмертну тюрму. Після смерти, 95-річного маршала поховано без парад на невеликому острові. Тепер приклонники Петена, яких у Франції є чимало, заявили, що Петен повинен бути похоронений недалеко кол. французької твердині Верден, де лежить 15,000 французьких вояків, що упали під Верден. Члени французького підпілля, що боролися з німецькими окупаційними військами, заявили, що вони ніяк на те не погодиться, бо Петен був зрадником. Поліція шукає, покищо безуспішно, за тлінними останками Петена, а французька преса друкує статті, що в них одні боронять Петена, а другі його опльовують.

Весняна сесія Албертської леґіслятури

В четвер, 15 лютого розпочалася друга сесія 17-ої леґіслятури Алберти. Албертський ґубернатор Ґрент МекЮвен відчитав тронову промову, в якій Албертський уряд з'ясував плян своєї діяльности на найближчий час.

В цілому провінційна леґіслятура має розглянути й обговорити прибл. 70 різних законопроєктів, між якими належать до важніших: вже заповіджена прем'єром П. Лоґідом знижка податку для домовласників в сумі 140.00 дол. в додатку до дотеперішного ґренту в сумі 75.00 дол. В дальшому провінція перебирає на себе оплачування шпиталів, поправу публічного транспорту в Едмонтоні та Калґари, захорону населення перед затрусненням повітря та води, допровадження природного газу до малих та фармерських осель Алберти, оплату коштів шкільництва ітд.

Для двох великих міст Едмонтону та Калґари уряд плянує створити національні парки, потрібні для відпочинку міських мешканців. Проєктований кошт: 18 мільйонів долярів. Уряд має в пляні змінити обов'язуючий закон про працю та поліційний закон, щоб могти успішно поборювати злочинність у Алберті. В програмі уряду є теж поправа положення для старших громадян, яких треба забезпечити належним приміщенням та опікою.

Тому, що Алберта є в основі фармерська провінція, уряд старатиметься прийти з домомогою фармерам у продажеві їхніх продуктів та в вишколі молоді між 12-18 роком у фармерстві. Всім мешканцям Алберти буде давати потрібні інформації відносно цін на товари щоденного вжитку, щоб забезпечити їх від непотрібних видатків.

Окремим законом буде забезпечене збереження історичних пам'яток Алберти для будучих поколінь.

З ходом сесії Албертської леґіслятури будемо подавати звіт з важніших її постанов.

Дж. Гендерсон провідником в леґіслятурі

Міністер у попередному албертському уряді Дж. Гендерсон став провідником послів суспільного кредиту в Албертській леґіслятурі. '46-річний Гендерсон був послом до Албертської леґіслятури з округи Ветаскивін-Ледук. Призначеного провідником партії суспільного кредиту В. Шмідтом, Гендерсона, як провідника послів у леґіслятурі, прийняли всі посли суспільного кредиту з вдоволенням. Гендерсон є знаний із бистрого ума та гострого язика. В недавньому змаганні за місце провідника партії суспільного кредиту Гендерсон стояв осторонь й не підпирав ані кандидатури Р. Кларка, ні В. Шмідта.

Не можуть діставати українських газет

Київський журнал „Україна" надрукував листи своїх читачів, які проживають в СССР, але поза Україною, що совєтська пошта не хоче приймати замовлень на українські

(закінчення на стор. 8.)

Новий федеральний бюджет

ЗМЕНШЕНО ПОДАТОК — ЗБІЛЬШЕНО ПЕНСІЇ

Федеральний міністер фінансів Дж. Турнер предклав федеральному парляментові в понеділок, 19 лютого проєкт бюджету на черговий фінансовий рік 1973-1974. Бюджет предбачує в видатках суму 19 мільярдів, три мільйони долярів, на 5.1% більше, як остаточний бюджет на 1972-73 рік. В прибутках предбачено недобір в сумі 975 мільйонів долярів, що будуть покриті або зі збільшених державних прибутків, або з чергової позички.

В основному бюджет предбачує зменшення прибуткового податку на 2% та збільшення пенсій для старших громадян та ветеранів. В бюджеті предбачено збільшення зробленої суми, яка не підлягає оподаткуванню, із 1,500 до 1,600 дол. для неодружених та з 2,850 дол. до 3,000 дол. для одружених канадців. З 1-им квітня буде збільшена пенсія для канадців, що покінчили 65 років життя із 82.88 дол. до 100.00 дол. місячно. Будуть збільшені також додатки для пенсіонерів, що не мають інших прибутків із 67.12 до 70.14 дол. Після першого квітня самітні пенсіонери, якщо не мають інших прибутків, діставатимуть місячно 170.40 дол. а одружені 324.60 дол. За рік платні будуть знову перевірювані й може підвищені. Теперішня підвишка коштуватиме уряд 290 мільйонів долярів річно, а в цілому уряд виплатить протягом року 1.8 мільйонам канадців 2.8 мільярдів долярів. До того приблизно один мільйон пенсіонерів дістає ще додаток від провінції.

Підвищено теж пенсії військовим інвалідам із 131.00 дол. до 151.00 дол., та з 217 до 257 дол. для одружених інвалідів. З ветеранської інвалідської пенсії користає 78,000 осіб, а підвишка коштуватиме уряд 9 мільйонів долярів річно. Щоб податки відповідали зростові цін за товари щоденного вжитку, то висота податку буде щороку достосовувана до цін за товарі.

Уряд звільнив від 12% податку в гуртівнях дітячий одяг та черевики, а, кромі того чоколяду та содові води („софт дрінкс"). Із 10% люксусового податку звільнено косметичні та туалетні вироби та годинники всякого роду, що коштують менше, як 50.00 дол. Зменшено теж митні оплати від інших товарів, як ярина, овочі тощо. Федеральний уряд буде платити вищі допомоги на провінційні допомоги: Саскачеванові, Манітобі, Квебекові та Атлянтійським провінціям.

Дуже важною є постанова про звільнення від окремого податку (кепітал ґейнс") фарми, якщо вони залишаються в тій самій родині.

Очевидно, що цей бюджет мусить ще перейти через наради парляменту й мусить бути схвалений. Але посли партії НДП, які відбули, негайно після проголошення бюджету, нараду, вирішили голосувати за бюджетом й тим самим піддержати ліберальний уряд при владі.

Назагал всі прийняли новий бюджет прихильно. Критикував його лише гостро провідник опозиції в парляменті провідник консервативної партії Р. Стенфілд, який висунув заміт, що бюджет не дає розв'язки на пекучі проблеми канадського життя: інфляцію й безробіття. Критикували деякі проєкт бюджету теж за те, що пенсії для старших громадян повинні були бути вищі, бо кошти прожитку значно зросли, одначе уряд боронився, що урядові видатки на пенсії й так становлять великий видаток в загальній сумі платень.

Уряд проголосив, що Канада довжна тепер за різні позики (бонди ітд.) 48 мільярдів долярів і кожний канадець платить річно лише на самі відсотки 94 доляри.

Канада та Куба підписали договір

Представники Канади та Куби підписали договір відносно карання воздушних піратів, що захоплюють літаки й примушують їх летіти до інших країн. На основі канадсько-кубинської умови всі воздушні пірати, або будуть повернені до Канади, згл. Куби, якщо вони захоплять там літак, або будуть суджені в країні прибуття, тобто практично в Кубі чи Канаді.

Подібну умову заключила Куба теж із США, звідки найбільше літаків примушують летіти до Куби.

Допомога пенсіонерам у подорожі

Федеральний уряд має замір прийти з грошовою допомогою тим пенсіонерам, які не мають досить власних фондів, а хотіли би відвідати родину чи приятелів у інших канадських провінціях, чи навіть у інших країнах.

Провінційний уряд Онтаріо задумує забирати на якийсь час до домів для старших осіб тих пенсіонерів, що живуть враз зі своїми дітьми, щоб їхні діти могли виїхати на відпочинок, без турботи, хто буде доглядати їхніх батьків.

Короткі вістки

• **Компанія Робін Гуд** збудує цього року в Саскатуні млин для меления вівса коштом 650,000 дол. Млин обслуговатиме в першу чергу відборців у Західній Канаді.

• **Управа міста Торонто** замовила машину до топлення снігу, яка зможе топити 150 тонн снігу протягом години.

• **На цьогорічній** торонтській виставі виступить совєтський хор „Червоної армії" із 200 співаками.

• **Якийсь Р. Гейс** з Вінніпеґу, що подорожував особовим поїздом Сі-Ен-Ар-а, сказав кондукторові, що в поїзді є бомба, яку хтось підклав у валізі. На станції Накіна поліція викинула всіх 150 подорожних поїзду й шукала бомби, якої в поїзді не було. Гейса арештували.

• **Федеральний парлямент** затвердив виплату додаткових 800 мільйонів долярів на допомогу безробітним. Через задержку ухвали в сенаті 49,000 безробітних дістали допомогові чеки пізніше, як повинні були дістати.

• **При кінці 1972 р.** Канада мала 83,043 вояків, між якими було 1,810 жінок. У війську було 110 ґенералів, 15,186 старшин від поручника до ґенерала, 52,961 вояків та 14,791 підстаршин.

• **Англійська королева** Елисавета продовжила час урядування ґенерального ґубернатора Канади Р. Міченера до 30 листопада ц.р. Міченер є ґубернатором від 1967 р.

• **Невідомі напасники** важко поранили 71-річного американського сенатора Дж. Стенниса, як він вийшов зі свого дому в Вашинґтоні. Стенніс перебуває в шпиталі. Деякі американські газети пригадали, що Стенніс був противником закону, який обмежував би право ношення зброї кожному американцеві.

• **Бюджет Ізраїля** на оборону на біжучий рік предбачує видатки в сумі 9 мільярдів 500 мільйонів долярів.

• **Італійський прем'єр** Дж. Андреотті запропонував, щоб виплатити 8% всього національного прибутку на здоровне обезпечення італійців, яке було би введене в життя протягом п'яти років. За ті гроші була би безплатна лікарська та шпитальна опіка для всіх італійців. Проєкт піде ще до парляменту до ухвалення.

• **Московська** „Літературная газета" у великій статті накинулася на українських публіцистів у вільному світі: Ю. Луцького, І. Вовчука, Р. Рахманного та І. Кошелівця за їхню критику совєтських літературних видань та статтей, що появилися в СССР.

• **В Будапешті відбудеться** суд над уродженим у Мадярщині, американським громадянином д-ром Т. Глазом, який, як представник американської компанії, мав підкуплювати угорських службовців та „порушував угорські офіційні таємниці".

• **Ізраїльські газети** подали, що в Іраку повішено дев'ять жидів. Уряд Іраку ані не підтвердив тої вістки, ані її не заперечив.

• **Чехословацький уряд** покарав двох католицьких священиків за те, що вони „очорнювали безбожництво". Один з них сказав, що „розпука є лиш для тих, що не мають віри" й зате йому заборонено священнодійствувати протягом трьох років, а другий дістав заборону священнодійствувати через два роки. Оба дістали теж кару в'язниці з завішенням.

• **Управа міста Львова** закупила в Чехословаччині 20 тролейбусів „Татра" для обслуги львов'ян. Автобуси „Татра", пише „Радянська Україна", відзначаються" великою вигодою та високою швидкістю".

• **Орган совєтської армії** „Червона зоря" нарікає, що совєтські вояки, по п'яному, або в любовних листах до своїх дівчат, виявляють різні совєтські воєнні таємниці, ба навіть передають світлини нової зброї та військових уряджень.

• **67Ю американців носять** окуляри. В Англії носять окуляри лиш 59% населення.

• **Щоб здобути гроші на** заплачення закупленого закордоном збіжжя, СССР продав на суму 800 мільйонів долярів діямантів, плятини, золота, срібла та нікла.

• **В минулому році** німецькі та італійські залізниці втратили по 800 мільйонів долярів, японські залізниці понад один мільярд долярів, а англійські 90 мільйонів долярів. Причиною втрати: літаки та автобуси, що ними їздить дуже велике число подорожних.

• **В США є тепер 346,000** лікарів. На кожного з них припадає до обслуги 636 осіб. В СССР один лікар є на 420 осіб, в Японії один на 900, а в Франції один на 750 осіб.

• **Філіпінський президент** Ф. Маркос проголосив амнестію для комуністичних партизанів, за виїмком твердих приклонників комунізму, які не хочуть міняти своїх переконань.

• **В австрійських Альпах** снігова лявина засипала 25-ох лещатарів. Після відкопання, виявилося, що 12 із них, в тому 10 із Західної Німеччини, вдусилися в снігу.

НЕДІЛЯ М'ЯСОПУСТА

ПЕРШИЙ ЛИСТ ДО КОРИНТЯН: зач. 140

Мрати, страва не поручає нас Богу. Бо ані коли їмо, не зискаємо, ані коли не їмо, не втратимо.

Глядіть же, щоб часом ця ваша свобода не стала соблазню для немічних. Бо коли побачить хто того, котрий має знання, що їсть в ідольськім храмі, чи ж його совість, будучи немічна, не спонукає його їсти ідольські жертви? Так згине немічний через твоє знання — брат, за котрого вмер Христос. А так грішачи проти братів і ранячи їх немічну совість, грішите проти Христа.

Тому коли страва соблазняє мого брата, не їстиму м'яса повік, щоб не соблазняти мого брата.

Чи я не свобідний? Чи я не апостол? Чи я не бачив Христа Ісуса, нашого Господа? Чи ви не моїм ділом у Господі? Коли ж я іншим не апостол, то однак, вам. Бо ви — печать мого апостольства в Господі.

СВЯТЕ ЄВАНГЕЛІЄ ВІД МАТЕЯ: зач. 106

Сказав Господь:

Коли прийде Син чоловічий у славі своїй і всі святі ангели з ним, тоді сяде на престолі своєї слави. І зберуться перед ним усі народи, і відлучить їх одних від других, як вівчар відділює овець від козлів. І поставить він овець праворуч себе, а козлів — ліворуч.

Тоді скаже цар тим, що праворуч його: Прийдіть благословенні Отця мого, й осягніть царство, що приготоване вам від оснування світу. Бо я голодував, а ви дали мені їсти; мав спрагу, й ви напоїли мене; чужаницею був, і ви прийняли мене; нагий, і зодягнули мене; слабував, і ви мене відвідали; у в'язниці був, і ви прийшли до мене.

Тоді озвуться праведні, кажучи йому: Господи! Коли ми бачили тебе голодного і нагодували? або спрагненого і напоїли? Коли ми бачили тебе чужаницею і прийняли, або нагим і зодягли? Коли ми бачили тебе недужого чи у в'язниці і прийшли до тебе?

І відповідаючи, цар промовить до них: По правді кажу вам: коли ви вчинили це одному з цих найменших братів, то мені вчинили.

Тоді скаже і тим, що ліворуч: Ідіть від мене, прокляті, у вогонь вічний, приготований дияволу і ангелам його. Бо я голодував, і ви не дали мені їсти; мав спрагу, і ви не напоїли мене; чужаницею був, і не прийняли мене; нагий, і не зодягнули мене; слабував, і у в'язниці, і не відвідали мене.

Тоді озвуться до нього ці і скажуть: Господи! Коли ми бачили тебе голодного, або спрагненого, або чужаницею, чи нагого, чи недужого, чи у в'язниці, і не послужили тобі.

Тоді він відповість їм, кажучи: По правді кажу вам, коли ви не вчинили цього одному з цих найменших, то й мені не вчинили.

І підуть ті на вічну муку, а праведні в життя вічне.

Богослуження: лютий — березень

о. П. Шиндюк
10905 - 102 Стр.
Ґренд Прері, Алберта
Тел.: 532-1169 або 532-9537
25. — Норт Стар 10 рано; Гайнс Крік 4 попол.

о. Д. Гнат
P.O. Box 68, Glendon
Ph. 635-3741
25. — Боннивил год. 10 рано

о. Т. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501
25. — Смокі Лейк 10.30

о. М. Ґураль
11525 - 78 Ave., Edmonton
Ph. 436-3018
25. — Мені год. 10.30
4 березня — Карвел год.10.30
11. — Рочфорт Брідж год. 10.30
18. — Чергіл год. 10.30
25. — Мені год. 10.00

о. Є. Дмитрук
11139 - 110 A Ave., Edmonton
Ph. 424-1472
25. — Ст. Майкел

о. Ол. Захаріясевич
P.O.B. 215, Holden
Ph. 688-3835
25. — Голден год. 10.30 співана
4 березня — Голден год. 8.30 ранком; Дейзленд год. 10.30
11. — Голден год. 8.30 ранком; Коперник год. 10.30
18. — Голден год. 8.30 ранком; Голден-фарми год. 10.30
24. — Голден від. год. 4 до 6 вечером Великодна сповідь
25. — Голден год. 10.30 співана
31. — Дейзленд год. 10.00 сповідь Великодна

о. Б. Каричек
P.O. Box 391, Athabasca
Phone: 675-2593
25. — Атабаска 10; Бойл 12
4 березня — Росінгтон 10.30
11. — Атабаска 10; Просперіті 12
18. — Річмонд Парк 11
25. — Атабаска 10; Бойл 12

о. Б. Лисак
P.O.B. 58, Myrnam, Ph. 366-3890
25. — Ллойдмінстер 10.30

о. П. Литвин
Two Hills, Alta.
Ph. 657-2345
25. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ 10.30
4 березня — Ту Гилс год. 10
11. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10.30
18. — Ту Гилс год. 9; Плейн Лейк год. 10.30
25. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10.30
Великий піст: Ту Гилс, щосереди, год. 7 веч.; Новий Київ, щоп'ятниці, год. 7.30 веч.

о. М. Мартинків
12204 - 113 Ave., Edmonton
25. — Кемроз 9.00; Равнд Гіл 11

о. П. Петришин
Box 83, Redwater, Alta.
Phone: 735-3952
25. — Редвотер 10.30
4 березня — Редвотер 10.30
11. — Редвотер 9; Федора 10.30
18. — Редвотер 9; Вог 10.30
25. — Редвотер 10.30

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804
25. — Іннісфрі-місто 10.30
4 березня — Левой 10.30
11. — Іннісфрі XI ренч 10.30
18. — Іннісфрі X ренч 10 рано; Менвіл 12
25. — Ренфурлі 10 рано; Іннісфрі-місто 11.45

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543
25. — Крейгенд
4 березня — Вилна
11. — Стрий
18. — Спедден
25. — Крейгенд

о. І. Черкавський
P.O. Box 141, Derwent
Ph. 948-3730
25. — Дервент 10.30

САСКАЧЕВАН

Арран — округа
25. — Арран-місто год. 9.00 Сл. Божа; Арран-Весна год. 10.30 рано спів. Сл. Божа
3. березня — субота Задушна — Арран-місто, год. 10.00 рано співана Сл. Божа і Парастас
4. нед. М'ясопустна — Пеллі, год. 9.00 рано; Арран-місто год. 10.30 рано; співана Сл. Божа
11. нед. Сиропустна — Арран-місто год. 9.00 рано; Сл. Божа; Пеллі год. 10.30 рано; співана Сл. Божа
(Від години 12-тої півночі, 11-го березня починається Великий Піст, і триває аж до Воскресення ГНІХ, 29-го квітня).

о. Б. Бачинський
922 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731
4 березня — Норт Батлфорд
11. — Витків; в год. 3 попол. в Радісон
18. — Норт Батлфорд
25. — Радісон
У великому пості, кожної середи „Сорокоусти" в Норт Батлфорд, год. 9.30 рано

о. В. Фляк
Box 1604, Humboldt, Sask.
Ph. 682-2165
25. — Бруно 9.00; Гамболдт 11.00
4 березня — Волверін 9.00; Гамболт 11.00
11. — Гамболт 9.00; Бруно 11.00
18. — Бруно 9.00; Гамболт 11.00; Леніген 4.00 попол.
25. — Гамболт 9.00; Бруно-місто 11.00 і великодня сповідь.
СОРОКОУСТ 9.00 рано. Середа Бруно, а п'ятниця Гамболт.
ХРЕСНА ДОРОГА 7.30 вечора. Середа Бруно-місто, а п'ятниця Гамболт.

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.
25. — Вакав 10.30
4 березня — Вакав 9.30; Снт. Дж. 11.30
11. — Вакав 9; Прудгом 11
18. — Вакав 9; Борщів 11
25. — Вакав 10.30; Сокаль 11.30

Пожертви на Фонд Української Помісної Церкви в 1972 р.

ПАРАФІЯ СВ. ЮРІЯ ПОБІДОНОСЦЯ

о. Володимир Тарнавський

52 дол.: М. Хом'як;
50 дол.: М. Лаврин;
30 дол.: о. В. Тарнавський, інж. В. Кунда, Д. Сленчко;
25 дол.: І. Бенкалович, П. Гоголь, о. Е. Камінський, д-р С. Манастирський, Ю. Стефаник, А. Тарнавський, М. Ткачук;
20 дол.: О. Блищак, Т. Блищак, інж. З. Васараб, І. Вільховий, О. Богонос, С. Гнатюк, М. Кокін, І.Колач, А. Корпесьо, М. Кучер, С. Лукіянець, П. Матвійчук, А. Петрик, Д. Рак, д-р Родинюк, д-р В. Салижин, Р. Соболевський, С. Тарнавська, І. Хмелик, Ю. Шотило, М. Шрам, О. Федорів, І. Хома, Н.Н.;
16 дол.: П. Корнак,
15 дол.: Г. Барабаш, Т. Бурак, Н. Галій, Я. Ногас, С. Стефанів, Н. Фіялка;
12 дол.: С. Базюк;
10 дол.: О. Аронець, М. Васараб ,М. Базюк, Р. Березовський, А. Білинська, Б. Блавацький, Н. Боссак, Н. Варава, Л. Грох, І. Ґурба, К. Гусак, В. Качмар, І. Кухаришин, К. Кукурба, І. Лучканич, П. Лапчинський, В. Мандзюк, С. Патак, А. Пилип, З. Прокоп, С. Романюк, Д. Скольний, О. Соробей, Н. Стахів, В. Стадничук, В. Чорний, Д. Червак, В. Чорновол, Н. Шрам, С. Щирба, С. Шкоропад, Дз. Янда О. Янда, І. Ваврийчук, Н.Н.;
5 дол.: С. Балишин, А. Байрак, І. Біденчук, І. Богач, М. Бойко, Л. Боярчук, М. Британ, М. Бурбела, Н. Бурбела, Р. Дашкевич, М. Вірста, Ю. Візнюк, І. Дейнека, Е. Довгий, Р. Дринич, Й. Дудек, А. Джуган, Я. Говда, П. Гонтарик, І. Горудько, В. Гринчук, А. Гринда, А. Іванишин, А. Качмар, М. Кіндзерський, В. Кисіль, С. Климкович, І. Лошук, П-вія Мацюк, С. Магега, А. Лозинська, М. Мартюк, Б. Мартинків, О. Мерцало, М. Млюзан, Ю. Мицкан, Н. Новицький, Р. Олійник, А. Подільський, М. Półanda, С. Пованда, М. Пришляк, С. Пухир, С. Пищ, М. Ренел, К. Рафа, Н. Ревакович, Г. Романків, Т. Скрипичейко, Т. Слабий, П. Сленчко, І. Сноцик, К. Таланчук, М. Тарнавський, Н. Тобейчик, Я. Татчин, П. Форемська, П. Форемський, Р. Чучман, А. Зазуляк, М. Зазуляк, І. Зварич, Г. Зинич, В. Юник, Н.Н.;
4 дол.: І. Волошин;
3 дол.: І. Валабан, О. Харина, П. Демчук, В. Гапон, Н. Олексійчук, Д. Пасєка, І. Воркун, К. Зуб;
2.50 дол.: К. Гніт;
2 дол.: І. Дворницький, І. Кейван, Б. Кльоц, В. Кореньовський, Н. Кузьо, П. Лакомий, Т. Майброда, І. Притула, С. Приступляк, М. Сенько, С. Стефанишин, Н. Шалай, С. Чупіль, М. Хомин, В. Шалева, І. Шкорупа, Д. Тхір, П. Юрчишин;
1 дол.: І. Голуб, І .Дедів, К. Кущ, К. Жовтий, В. Гошко, П. Саланчий.

Дрібні пожертви 13 дол.

Разом зібрано 1,725.50 дол.

Доповнення

До списку пожертв на Фонд Української Помісної Церкви з парафії Катедри св. Йосафата в Едмонтоні подаємо слідуючі доповнення:

20 дол.: В. Паїк;
30 дол.: Г. і К. Турко;
105 дол.: Н. Виваль — помилково подано у списку Н. Вакаль.

ЦАРСТВО БОЖЕ

о. М. НІЧКА ЧСВВ

III

У наших статтях ми призадумуємося над Небесним царством, яке заложив на землі Христос. Воно нам не чуже. Ми покликані до нього.

Уже на початку наших роздумувань ми виразно бачили, яку велику ролю у нашому спасінні відіграє наша свобідна воля. Від нашої свобідної волі залежить успіх того, що Христос для нас вчинив.

У притчі про сівача й й зерно ми бачили, що від нас залежить, щоб зерна — Божого слова не вихопили нам птиці, щоб воно не впало на камінь нашої невіри, щоб його не заглушило в нас хабаззя наших пристрастей.

У запрошенні на гостину, ми побачили, що Бог кличе багатьох. Те, що не всі стають вибраними, залежить від нас. Своїм християнським життям — відповідно до засад нашої віри — ми входимо в ряди не тільки покликаних, але й вибраних.

ДОБРІ Й ЗЛІ — ПШЕНИЦЯ І КУКІЛЬ

Але тут виринає питання: чому не всі християни є добрими. Чому між християнами є також і неправедні? Чому ми, жиючи в християнських спільнотах, завважуємо довкруги себе й в нас самих стільки злого: несправедливість, безсердечність, бунти, убивства, зради, зіпсуття звичаїв, неприличні моди ітд., ітд.

Можливе Христос предбачив нашу трудність і наше питання й тому розказав ось таку притчу: „Царство Небесне подібне до чоловіка, що був посіяв добре зерно на своїм полі. Та коли люди спали, прийшов його ворог і посіяв кукіль поміж пшеницю та й відійшов. Коли виросло збіжжя і вигнало колосся, тоді й кукіль появився. Прийшли слуги господаря та й кажуть до нього: Пане, хіба недобре зерно ти посіяв на своїм полі? Звідкіль узявся кукіль? Він відповів їм: ворог-чоловік зробив це. А слуги йому кажуть: хочеш, ми підемо й його виполемо? Ні, щоб виполюючи кукіль, ви часом не повиривали пшениці. Лишіть, хай росте до жнив одне з другим разом. А під час жнив я женцям скажу: зберіть перше кукіль та звяжіть його в снопи, щоб його спалити. Мт. 13.

ЛЮДСЬКІ НИВИ ВІДКРИТІ НА ДОБРО Й ЗЛО . . .

Як бачимо, ниви наших душ відкриті не лише на посів Божого слова, але й ворог сіє свій кукіль. Він сіє уночі, як ніхто не бачить. Він син темряви й тому не любить світла.

Як часто душпастир, священик, всі свої сили посвячує на те, щоб своїх вірних заохотити до добра, до любови, до згоди. Робить це він ясно, в церкві, в ім'я Боже, для добра загалу. Та його працю паралічує чоловік-ворог, який також сіє своє слово кукілю: ненависти, незгоди, підозрінь, недовіря, гніву, розбиття. А сіє він тишком: у передсінках почти, в готелевій барі, при каві, на вулиці. І є такі, що слухають його.

Кожна людина є полем боротьби добра й зла.

І від самої людини залежить: виростить вона гарне живо, чи виросте в ній кукіль зла.

Звичайно буває, що кукіль скорше й легше сприймається, закорінюється і буяє. Чому воно так? Ті, що управляють землю добре знають, що хабазя й дикий бурян легше закорінюються, як шляхетна пшениця.

НЕВПИННА БОРОТЬБА ДОБРА ЗО ЗЛОМ . . .

Ми свідомі того, що в світі ведеться боротьба між добром і злом. Полем тої боротьби між добром і злом є людські душі. Йде боротьба: за те, чи людина буде добра, чи буде вона зла.

Боротьбою добра проводить Христос. На чолі зла стоїть диявол. Тепер у світі діють апостоли-висланці Христа й апостоли-висланці диявола. А боротьба ця дуже завзяти: на життя, або смерть! Боротьба ведеться всюди й усіми модерними засобами як преса, часописи, книжки, радіо, телевізія, театр, ітп.

Як ми приглядаємося цій боротьбі, то бачимо сповидну й часову перемогу зла. Або радше скажімо: бачимо що є більше діяльні апостоли зла. Добрі апостоли чогось більше несміли, чогось ніби вижидають. Може забагато надіються на Боже Провидіння. Мовляв: якось воно буде, Бог не допустить до того, щоб побідило зло. Вони забувають, що Бог не хоче відбирати людям свобідної волі, ані не буде робити того, що люди, піддержані його ласкою, можуть і повинні самі зробити. Зрештою воно було так колись, що апостоли спали в Оливному городі, бо були помучені, а Юда й вороги Христові не спали, але були дуже діяльні організуючи схоплення й засуд Христа!

Надмір зла, що його спостерігаємо, може в декого викликати смуток й малодушність. Для таких маємо слова потіхи самого Христа: „бадьортеся, *я переміг світ!*" Не завжди виграє війну той, хто виграє поодинокі битви. Можна битви вигравати, а війну програти.

Ще один відділ ЛУКЖ в Едмонтоні

В неділю, 18 лютого, загальні збори Марійської дружини пань при церкві св. Юрія, на пропозицію о. пароха, вирішили включитися в організаційну систему української жіночої організації типу Католицької акції ЛУКЖ. Таким чином ЛУКЖ нашої епархії збільшилася ще одним звеном. До управи Марійської дружини пань — Відділ ЛУКЖ при церкві св. Юрія вибрано: М. Гонтарик — голова, О. Грудко — заступниця голови, В. Кендзерська — секретарка, О. Литвинець — касієрка. Господині: Г. Джуґан, Ю. Візнюк, А. Калинська і М. Саланчий. Контролерки: А. Дворницька, М. Щирба і М. Пухир.

Співпрацюючи тісно зі своєю парафією, Марійська дружина придбаними з імпрез грішми збагачує наш парафіяльний залізний фонд будови нової церкви. На останніх загальних зборах дружинниці передали церковному комітетові $3,500.00, збільшуючи загальну суму своєї жертви на залізний фонд до $10,000.00. Нововибраній управі бажаємо Божого благословення у дальшій праці та успіхів в організаційній сітці ЛУКЖ.

о. В. Тарнавський — парох

ПОМЕРЛИ

о. Теодосій ГРИНИК

В половині січня 1973 р. помер в Яворові на 80-му році життя і 55-му році священства бувший парох Черниляви, Яворівського деканату, о. Теодосій Гриник. Покійний душпастирював також у Равщині. Народжений 1893 р., а рукоположений на священика 1919 року.

* * *

о. Адріян ПІДЖАРКО

Недавно в Україні помер о. Адріян Піджарко народжений 1902 р. а свячений у 1928 р. О. А. Піджарко походив з Раколбот, пов. Буськ. Ані місця ані дати смерти не знаємо.

Вічна їм пам'ять

• **Майже 76% населення в** Австрії постійно слухає релігійних радіопередач.

• **Між Ватиканом** і державою Кипром, де президентом є православний Архиєпископ Макаріос встановлено дипломатичні зв'язки.

Різдвяні свята у св. Софії в Римі

Рим (УПБ). Цьогорічні різдвяні святкування у храмі Св. Софії відбулися величаво при участі духовенства, великого числа монахинь та монахів, студентів Малої Семінарії та УКУ, як також і приїжджих гостей із різних країн світу, що хотіли пережити цей святочний час в українському осередку, серед своїх людей. Так як колись у рідному краю на Свят-вечір з'їжджалася родина до батьківського дому, так сьогодні тим батьківським домом стало місце, де живе наш Верховний Архиєпископ.

В Навечер'я Різдва Христового в гарно прибраному храмі Св. Софії — Верховний Архиєпископ Йосиф відправив Повечеріє Велике в сослуженню о. митрата А. Мітнахта — настоятеля ОО. Августинців з Вюрцбургу (Німеччина), о. В. ван Стратена — голови міжнародного фонду „Церква в потребі", о. д-ра С. Гарванка, о. д-ра М. Пришляка, салезіянина, о. С. Чміля, салезіянина, о. А. Глинки, францісканина, та а. д-ра Р. Мазяра, салезіянина. З великим зворушенням усі учасники переживали ці традиційні відправи. Особливу увагу звертали молоді студенти, які не тільки прекрасно опанували устав богослуження, але й виявили велике знання традиційних церковних напівів та своїми милими голосами полонили увагу всіх учасників. Після закінчення повечерія Блаженніший Йосиф запросив усіх приявних до спільної святої Вечері, яку дбайливо підготували Сестри Василіянки, студенти УКУ, які працюють при Св. Софії в Римі. Треба було подивляти їхнє знання наших народніх звичаїв, хоч більшість із них то друге або й третє покоління з різних країн нашого поселення. Всі ті Сестри добре володіють українською мовою та користуються нею не тільки в церкві, але й у щоденному житті. Вони не жаліли труду, щоб передати учасникам спогад рідньої землі. Долівку простої залі вони вкрили соломою, столи притрусили сіном та накрили білими скатертями. Посередині кожного стола поставили колач і кутю та засвітили свічки. На покуті пишався дідух — сніп золотої пшениці, а в углі кімнати гарно освітлене велике деревце. На столах були традиційні страви: борщ, риба, пиріжки й вареники та голубці з грибами. Після благословення та грімкого „Бог предвічний". Верховний Архиєпископ як рідний батько вітав усіх присутніх з Рождеством Христовим, а відтак частував кожного учасника святочної трапези просфорою з медом та складав кожному щирі побажання. Відчувалося глибоке зворушення, а в багатьох зявилися сльози на очах.

По вечері загомоніли коляди, які так глибоко ввійшли в душу нашого народу впродовж століть, та наповнили акустичні залі Українського Католицького Університету, де співали всі — священики й молодь, Сестри-монахині та присутні гості. Ніхто не спішився вертатися додому, дарма що автобус уже довго ждав під брамою Університету.

Свято Різдва Христового привело до храму Св. Софії багато вірних, не тільки своїх, але й чужих. Верховний Архиєпископ Кир Йосиф торжественно відправив Різдвяну св. Літургію. Співали студенти Малої Семінарії та УКУ. Чисельно прибули Сестри Василіянки із своєю Архимандринею Матір'ю Емелією та з попередньою Архимандринею М. Клявдією. Взяли участь також Сестри Катихитки св. Анни з Бразилії.

Верховний Архиєпископ виголосив проповідь, навіяну любов'ю до свого народу та безмежною вірою в перемогу правди. „Не бійтеся, бо сьогодні народився нам Спаситель. Не бійтеся ні терпінь ані невдач, бо правда переможе. Не бійтеся, бо з нами Бог" — сказав Блаженніший до народу. У величньому піднесенні духа і з радістю в очах вірні опускали мури нашої прекрасної святині в Римі на Різдво Христове.

Не менш урочисто відбулися й новорічні святкування 1973 р. в Римі, що, за юліянським календарем, припадають на день 14 січня. Не зважаючи на холодну дощеву погоду, духовенство й вірні знову виповнили церкву Св. Софії. На той сам день припадає свято св. Василія Великого. Торжественну Службу Божу св. Василія Великого відправив Верховний Архиєпископ в сослуженні духовенства. У своїй проповіді Блаженніший прекрасно змалював постать святого Василія та його ролю в історії Церкви, його осяги на полі науки, що залишили безцінну спадщину для нашого обряду, і його великі організаційні здібності, що довели до успішної розбудови василіянських манастирів. Звертаючися до молодих адептів науки, Блаженніший заохочував їх плекати й наслідувати прикмети невгнутого характеру св. Василія, що довели до перемоги правди та запевнили йому місце Великого Святого у Вселенській Церкві.

Вершком наших зимових святкувань було свято Богоявлення Господнього, найбільшого й найстаршого християнського свята на Сході. Це свято широко відоме під назвою Йордан глибоко ввійшло в душу нашого народу та витворило прекрасну церковно-народню обрядовість, притаманну нашому народові. У своїй проповіді Верховний Архиєпископ змалював споконвічні звичаї нашого народу: вирубування хрестів із льоду на замерзлих ріках України та водосвяття у полонці на пам'ятку хрищення Ісуса Христа в Йорданській ріці. Багатий на народню обрядовість „Щедрий вечір", що святкується в навечер'я Йордану, збагатив нашу культуру цінними перлинами народньої творчости, щедрівками, які додають багато чару нашому побутові.

На Софійській площі в Римі немає річки, не було ні морозу, ні льоду. Тільки дощ доливав води до прекрасної фонтани у стіп мармурових Трьох Ангелів, що символізують Пресвяту Тройцю. Там і відбулося Водосвяття, що його довершив Верховний Архиєпископ при співучасті священиків і диякона. Після того відбулося посвячення всієї обителі Університету й храму, чим і закінчено наші неперевершені красою обрядові свята зимового круга.

• **Українці католики в Римі** брали участь в екуменічних відправах. Студенти Василіянської обителі разом з вальденсами, англіканами і представниками протестантської обителі в Тезе молилися за з'єднинення християн. Хор наших студентів співав пісню „Життя нам Бог", а студенти читали молитви.

ЦЕРКОВНІ СВЯТА

Юліянський календар:

25 лютого, неділя Блуд. Сина. Мелетія
4 березня, неділя М'ясопуста. Архипа
9 березня, п'ятниця † 1 і 2 найд. гол. Івана Хрест.
11 березня, неділя Сиропусна. Порфірія
18 березня, неділя 1 Посту. Конона
25 березня, неділя 2 Посту. Теофана

Григоріянський календар

25 лютого, неділя М'ясопусна. Тарасія
4 березня, неділя Сиропусна. Герасима
11 березня, неділя 1 Посту. Софронія
18 березня, неділя 2 Посту. Кирила Єрус.
25 березня, неділя 3 Посту Хрест. Благов. Д. М.

ОДИНОКЕ УКРАЇНСЬКЕ

ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ З КАПЛИЦЕЮ, ВІД НІКОГО НЕЗАЛЕЖНЕ,

Даємо особисту та ввічливу послугу.
Наші ціни приступні і відповідні до всяких фінансових вимог і обставин.

LEYDEN'S Funeral Homes, LTD.

18 Ave. and 2 St. S. W.
CALGARY 262-9101
and
Claresholm 235-3212

МОЯ ЗУСТРІЧ З УПА (7)

Є. П. Ц. ван ГОТЕГЕМ, ГЕНЕРАЛ-ЛЯЙТЕНАНТ

«Цього ж вечора стало очевидним розкриття факту зникнення сімох полонених із табору кадетів і розпочалися докладні розшуки. Один з німецьких сержантів, відомий з своїх здібностей у виявленні спроб втечі, висловив тверде переконання, що семеро втікачів ховаються під сценою. Але цю думку заперечив капітан, який судячи з розмови, що велася над нами, був призначений на керівника транспорту полонених. Він висловив сумнів, щоб семеро втікачів могло сховатися в таборі і схилявся до припущення, що ми мусіли втекти раніше. Підбадьорені цим здогадом, ми не перейнялися наказом: „Виходь, а ні — то стріляю!", хоч і одного пострілу вистачило б, щоб хтось з нас почав кричати з болю. Сержант вимагав зірвати сцену, але його вимогу відкинули на тій підставі, що в бараках мали приміститися вояки із з'єднань СС. Згодом сержант пробував сам залізти під сцену, але це йому не вдалося, бо був надто товстий. До того ж він також прийняв імітовану стіну за справжню. Врешті-решт вирішили пустити собаку під сцену. Хоч практично звірина мусіла б була знепритомніти від поту наших тіл, собака тільки скавулів і вив, правдоподібно тому, що не міг просуватися попід сценою.

«Як стемніло, ми почали стежити за тим, що діється навколо. Здавалося, що охорону табору посилено. На другий день сцену полили водою, що дало нам можливість хоч трохи пригасити спрагу. Увечорі один послугач з-поміж радянських полонених повідомив нас, що охорону, за винятком вартових при вході і на вежах по боках старого кавалерійського табору, знято. Ми встановили також, що табір постійно перевіряють за допомогою рефлекторів.

«Усвідомлюючи, що табір буде незабаром зайнятий відділами СС, ми поквапно почали наші остаточні приготування для виходу з нього. Ми пообмотували клаптями з подертих ковдер черевики, щоб заглушити нашу ходу. Усі барикади стояли на своїх місцях, і ворота були замкнені. Першою мала вийти „передова партія", складена з двох осіб, із завданням перевірити можливості виходу; всі інші мали чекати. Та це нам не допомогло б, і ми вирішили, щоб один стежив за вартовою вежею, а інші в той час будуть пробиратися по двоє з табору. Головними перешкодами, що їх треба було подолати, були: триметрової висоти барикада з колючого дроту і з сувоями колючого дроту в ній та високий на яких чотири-п'ять метрів довкільний мур з колючим дротом і склом зверху. Йовпові Сіґорові й мені вдалося вилізти на внутрішню барикаду, накинувши на неї кілька ковдер, і потім зістрибнути з неї, пошкодивши при цьому одяг. Пробираючися повз вежу, розташовану між внутрішньою і зовнішньою барикадами, на якій уже не було вартових, ми щасливо вирвалися поза табір.

«Пізніше виявилося, що інші не мали такого щастя. Двох зловили, і вони були розстріляні екзекуційним відділом. Двоє померли в радянському полоні, й один пропав без сліду.

«Оминаючи села й головні шляхи, користуючися компасом, ми просувалися в південно-східньому напрямі, спочатку через якийсь ліс, потім через рівнину, перериваную лісками. Було надто холодно для довшого відпочинку. Пройшовши яких 70 кілометрів, ми попали в одному лісі в руки українських повстанців, від яких ми добилися, переконуючи їх мовою знаків і показуючи їм речі з Американського Червоного Хреста, що вони нас не розстріляли на місці. Замість того, завели до їхнього головного постою, де нас спочатку переслухали. Наприінці випивки нам запропонували двох дівчат, щоб співали нам до сну в нашому шатрі, але ми не далися на це зловити. Пізніше нам сказали, що вважали нас найперше за росіян, і потім додали з посмішкою, що те, що ми відмовилися від дівчат, стало для них головним доказом, що ми не росіяни.

«Повстанський табір-постій був розташований у лісі навколо великого замаскованого огнища. Його залогу становили дві сотні повстанців. Їхній командир обіцяв нам допомогти добитися на Угорщину, намагаючися спочатку зловити нас, щоб ми летіли їхнім таки літаком — Фізелерторхом. По деяких пригодах, їдучи саньми з озброєною ескортою, під час чого збройні сутички з німцями давалися інколи неминучими, ми прибули сюди і віримо, що звідси відкриваються нам добрі можливості».

Така була розповідь про втечу Сіпа і Йовпа.

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

В. ГАВРИШ

НАШІ МОСКВОФІЛИ

В минулому числі „Українських Вістей" я заторкнув справу наших москвофілів, бо я про них дуже багато наслухався, як ще був у рідному селі. Ми всі називали себе тоді русинами, але, москвофіли, чи наші кацапи тягнули до Москви й за Росією, а наші свідомі русини-українці не хотіли навіть і думати про Росію, хоч не дуже були вдоволені з австрійського володіння, яке в Галичині в імені Австрії виконували практично поляки.

Я вже згадував, що ми часто їздили з мамою до Джурина, де моя сестра була одружена з нашим москвофілом. Кожний раз, як ми туди приїздили, мій шваґер зачинав із мамою велику дискусію й доказував мамі, що вона повинна так, як і він, стати москвофілкою, записатися до читальні ім. Качковського й бути „російською русинкою". Моя мама все супротивлялася мойому шваґрові нераз виходили дуже гострі сварки. Гадаю, що таких суперечок, а то й сварок у тому часі було в нашій Галичині більше, бо тоді скрізь у Галичині було багато москвофілів, які були досить діяльні, мали між своїми членами чимало інтеліґенції, головно священиків та вчителів, які їх утверджували в їхніх політичних переконаннях. Я ще тоді в дискусії голосу не забирав, бо ще був до того за молодий, але я уважно слухав частих суперечок між моєю мамою та шваґром й лише, як та кажуть, „мотав собі те все на вус", тобто запам'ятував на пізніше.

Як я дивлюся сьогодні на ті наші сварки, то мені здається, що ми зовсім непотрібно й надармо витрачували час і сили на гризні між собою за такі справи, які відтак самі себе вияснили й розв'язали. В нас у Галичині москвофільство ще товклося до першої світової війни, коли деякі наші москвофіли навіть помандрували були із відступаючими російськими військами на схід, до Росії, чи на Україну, а інші мучилися в тодішньому австрійському концентраційному таборі Талергоф. Але загал наших сіл був свідомий, бо над тим працювала наша тодішня народовецька інтеліґенція, а головно студенти. Зокрема багато причинилося до збудження національної свідомости пожарничо-руханкове товариство „Січ", яке мало майже в кожному селі свій відділ. Січовики носили синьо-жовті ленти, які вже самі заставляли їх думати про Україну, яку ці ленти символізували.

Вже в 1910 р. тут і там можна було почути слово українець і в нас у Галичині. А, як я приїхав до Канади в 1911 р., то тут вже виходив „Український Голос", який почали видавати рік передтим. Тут назва українець загально прийнялася скорше, як у нас у Галичині. Правда і тут ще бовталися різні наші назви, як „рутеніянс", галиціяне, австріяки ітд. Тут навіть була компанія „Рутеніян елевейтор компані", але десь вона скоро счезла. Навіть не знаю, що з нею сталося.

А в часі першої світової війни, то ми всі втікали від назви „австріяк", щоб не попасти до канадського табору для інтернованих австріяків, де, за 25 центів денно, треба було працювати в парках по Канаді. Очевидно, що таки найбільше причинилося до зросту української свідомости повстання Української Держави в 1918 р. Та подія мала великий вплив на зріст національної свідомости не лише там, в Україні, але також і тут, у Канаді. Сьогодні в Канаді вже ніхто не скаже нам, що ми „рутеніянс", чи „австріянс", „поліш", сьогодні Україна, українець, український — належить до загально вживаних та відомих слів між канадцями. Певно, що дехто з канадців, необзнайомлений з нашими справами, деколи може нас поплутати із комуністичними українцями, але багато канадців уже знає, що є різниця між комунізуючими чи комуністичними українцями та націоналістично наставленими українцями. Правда, що в нас ще й сьогодні є різні політичні угрупування, які мають свої пляни й ідеї, як свобідна Україна повинна би виглядати. Одначе, поза українськими канадськими комуністами й то, здається не всіми, всі наші партії та групи однаково виступають проти русифікації в Україні, проти арештів української інтеліґенції та проти нищення української культури в Україні.

Сьогодні з давнього москвофільства не залишилося вже нічого. А й наші доморослі комуністи, може за невеликими винятками, обстоюють комунізм радше із-за його господарського чи суспільного ладу, як із-за його русифікаційної лінії. Сьогодні вже нема давнього сентименту до всього, що російське. Ми маємо сентимент до всього, що справді українське, навіть, якщо воно приходить із СССР. Нікого з нас не манить ні російська пісня, ні російська культура, як то було колись за часів москвофілів. Ми сьогодні хочемо мати все своє, українське й стараємося його тут плекати й зберігати, наскільки вони лиш можливе. Але боротьба з кацапством та москвофільством коштувала нас багато енергії, а притому, в часі першої світової війни, завдяки нашим москвофілам, пропало в різних Талергофах та на шибеницях, що їх по наших селах будували мадярські гонведи, чимало наших добрих та щирих українців, які називали себе тоді популярним іменем „русини".

Та москвофільство було не лише чистою нашою прикметою. В далеко більшій мірі було воно поширене на Чехословаччині. Оповідали мені наші еміґранти, що приїхали по війні до Канади, а в часі війни побували в Чехословаччині, що чехи та словаки ще в часі другої війни ждали спасіння від „русів", тобто росіян. І діждалися такого „спасення", що тепер росіян ненавидять. Так, як ми шукали допомоги в росіян перед поляками, так чехи шукали допомоги в росіян перед німцями. Але замість допомоги, „руси" забрали в них все, що було найкраще, а в 1969 р. ще й їх окупували й держать там свої війська й досі. Чехи теж заплатили дорого за своє русофільство, яке в них покутувало значно довше, як у нас, бо в нас в Галичині досить скоро проминула москвофільська дурійка, а з комунізму вилікували наших людей таки самі комуністи.

З наших москвофілів у Галичині певно не залишилося й сліду. Зате, тут, у Канаді, наші колишні москвофіли та їхні нащадки творять ядро Російської Православної Церкви, яка має тут в Едмонтоні щось аж чотири різні юрисдикції із юрисдикцією Московського патріярха включно. Але то, здається мені, має більше церковний характер, а не такий політичнокультурний, як мав наш москвофільський рух, який перейшов до історії, бо сподівання москвофілів на Росію не сповнилися.

—o—

В ГОСТЯХ НА УКРАЇНІ 1972 Р.

о. П. КРИВОРУЧКА

З КРИВЧА ДО ЧЕРНОВЕЦЬ

Ще далеко до схід-сонця я схопився, щоб не прогавити автобусу до Чернівців. Зі мною повставала й моя родина, яка враз зі мною поснідала, а вітак я та моя сестрінка Марія та її син Іванко всіли на автобус й пустилися в дорогу. Автобус їхав через Гермаківку, Іване та місто Мельницю, де дорога розділюється. Тут ми мусіли пересідати, бо той автобус — що ним ми приїхали, їде до Кам'янця Подільського, а ми мусимо їхати до Чернівців. З Мельниці до Чернівців гарний, битий гостинець, який в'ється серпентиною горбками понад Дністром. Тут Дністер уже широкий. Озолочений промінями раннього сонця, спокійно, маєстатично пливе собі широкою долиною до козацького — Чорного моря. А по обох боках ріки легко горбковаті узберіжжя, а на горбках чудові сади, виноградники, городи в яких пишається буйна ярина, кукурудза, як ліс (так бодай у нас говорили) та зелені пасовиська, де пасуться табуни колгоспних корів. Проминаємо містечка Устє, а відтак села: Горошів, Колодрібку, Синьків, Городок.

Цей гостинець добре вдержаний, а по обох боках ростуть черешні тай вишні, подекуди навіть у два ряди, а тут і там є цілі черешневі сади. Те все виглядає неначе один черешневий вінок. Кажуть, що цього року черешні були дуже гарно зародили. Люде приїздили за черешнями з цілого Борщівського району.

Їдемо понад Дністром й моя думка чогось заблукалася в історію. То в Галичі, над Дністром, сидів на престолі галицький князь Ярослав Осмомисл, про якого читаємо: „високо сидиш ти на своїм золотокованім престолі... Ти підпер угорські гори своїми залізними полками... Ти зачинив ворота Дунаю... Твої стежі від Дністра до Дунаю"... В Галичі ведено розкопки й відкопано залишки стін та підвалин Успенського собору, збудованого князем Ярославом Осмомислом. В соборі знайдено саркофаг з тлінними останками Ярослава Осмомисла, що помер 1187 р. А в Галичі та на передмістях відкопано залишки 10 білих храмів. Видно, що в Галичі та околиці буйно процвітало релігійне життя за володіння князя Ярослава Осмимисла. Сьогодні то вже лише руїни й історія...

Над Дністром лежить теж друге місто, славне із нашої історії — Хотинь. В 1620 р. 150,000-на турецька армія виправилася походом на Польщу. В двох битвах — під Цецорою та під Могилевом Подільським турки розбили поляків. Польський гетьман С. Жолкевський згинув у бою, а другий С. Конецпольський попав у полон. На запрошення польського уряду українські козаки під проводом гетьмана Петра Конашевича Сагайдачного пішли походом проти турків. В бою під Хотином брали участь теж і польські вояки, але козаки своїм безприкладним героїзмом і мужністю врятували польське військо від розгрому й розбили турецьку армію. Завдяки козакам поляки заключили відтак з турками т.зв. Хотинський мир 1621 р. Про битву під Хотином є гарна повість „Під Хотином" так, як є і про князя Ярослава Осмомисла. То милі й приємні сторінки нашої історії. А обі місцевости лежать над нашим Дністром...

Про Дністер нагадує нам ще й наш галицький пробудитель Маркіян Шашкевич своєю внижкою „Русалка Дністрова"... Здається, що можна би ще щось нагадати про Дністер та вже нема коли, бо доїздимо до Заліщик. Із Заліщик уже лиш через міст на Дністрі й ми вже на Буковині. До Чернівців уже недалеко. Ще перед полуднем ми доїхали до міста й я скоро поїхав до готелю Інтуриста. Мої рідні пішли собі до міста, а я залишився в готелі, щоб помитися, поголитися та троха відсвіжитися після дороги. Сходжу відтак на долину й там стрічаю нашу провідницю з Інтуриста. Питається вона мене, де я був. А я відповів, що був у свому рідному селі Кривчу, де відвідував свою немічну сестру. Вона тоді питається мене, хто мені дав дозвіл їхати в село. А я відповів: „Господь Бог". Вона лише запиталася мене, чи мене хтось по дорозі десь здержував або контролював. Я відповів, що ні. Вона сказала: „То добре", а відтак щось досить довго говорила з двома чоловіками в цивільному одязі, певно поліційними агентами, які відтак ще троха жартували зі мною й на тому закінчилася моя подорож до Кривча, яку я, без дозволу, протягнув ще й через цілу ніч у рідній хаті.

То був четвер, 27 липня. Після вечері їдемо до Києва. Советський поїзд ще, видно з царських часів, бо дуже якийсь простенький. В одному переділі місце на чотири особи. Поїзд дуже невигідний і немає в нім ніяких уряджень для вигоди туристів. Одно, що нам дали, то була досить добра перекуска. А наша родина дала нам на дорогу шампанське вино, яке в СССР дуже дешеве й яке скрізь можна купити. То було вже відразу й наше снідання на другий день. А на обід ми вже були в готелі Інтуриста „Либідь". По дорозі до Києва ми переїздили через Кам'янець Подільський, Жмеринку, Вінницю, Фастів та чимало сіл, але їхніх назв годі було відчитати з вагона. Я зокрема приглядався з вагона, чи не буде десь видно якоїсь нашої церкви. Не знаю, чи вони може побудовані оподалік від залізничого шляху, чи може їх уже порозбирали, але я якось не міг побачити ніодної. Та, хоч советська влада може й поруйнувала українські святині, то не могла зруйнувати віри в Бога у своїх громадян. Ніхто не може залізти людині в душу й перевірити його почування та його віру. То може зробити лиш один Бог. Мені здається, що в СССР далеко більше людей вірить у Бога, як думає советська власть тай може, як ми, що відвідуємо родини в СССР, собі представляємо. Багато людей з тим скривається, бо бояться втратити свою посаду чи становище, але людська душа з природи створена на те, щоб почитати Господа Бога й того людині не зможе вирвати з душі ніхто.

Розмова.

У львівському ресторані розмовляють два старі радники:

— Як було, так було, але було.

— Як є, так є, але нема.

(Лис Микита)

Коли їсти пироги?

Під час цьогорічного Давфинського фестивалю один учений прочитав доповідь про вплив вареників на українську вдачу і коли їх ліпше їсти: перед присюдами, чи по них.

(Лис Микита)

БАТУРИН

Історична повість (67)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

Любов Хведорівна не знала, що відповісти. Пригадала собі першу мандрівку Мотрі в манастир.

«Покищо — там, бо нині там тільки й безпечно. А втишиться, так переїдемо на хутір».

«З ласки царя... А може у Сибір... Не ти, а я».

Любов Хведорівна одно мала на гадці, щоб заспокоїти Мотрю. Кожної хвилини могла заїхати карита, бо світлійший велів, що ще нині, вночі, зруйнувати двір до основ. Треба Мотрю забрати. І Любов Хведорівна нахилилася над постелю. Манастир недалеко від Десни. А за Десною, ти знаєш... прошепотіла. Донька глянула на маму. Повіки підносилися, зіниці росли й наливалися життям.

«Як поїду за Десну,» — і пробувала встати. Але голова тягнула її назад на подушки.

Любов Хведорівна натирала виски старим вином. «Я тобі, доню, і вбрання тепле привезла, шубочку соболеву, тую, що ти так любила. Дай, я вберу тебе».

Мотря не противилася. Лежала без чуття. Думки порозліталися, як птахи, і в голові зробилося тихо. Лиш того почуття, немовто її розтягають і розшарпують, не могла позбутися. Почуття прикре, аж болюче.

Колиб заснути кріпко, кріпко і не будитися більше...

* * *

Погасла коротка днина. Любов Хведорівна запалила свічку і готовилася в дорогу. Мотря лежала вбрана. Не рухалася. Заснула.

В Любови Хведорівної тільки й гадки було, щоб її вирвати з того пекла й перевезти в манастир. За тою гадкою забувала про все, про свої маєтки і про синів. Сини — мущини, дадуть собі раду, а маєтків — пощо їй маєтків. Колиб Мотря жива. Сини... і Любов Хведорівна здрігнулася...

Пригадала собі сина Василя, що був оженений з Апостоловою донькою. Апостол з Мазепою пішов. Колиб цар не хотів карати зятя за провину тестя. Алеж бо Василь покійного Леонтієвича син. Що син, то не зять. Батько близший від тестя.

І вона заспокоїлася. Якось Бог дасть, колиб тільки щасливо перевести Мотрю. Заторохтіла карита, хтось легко постукав у двері. «Увійдіть».

Увійшов офіцер, котрому Меншіков доручив конвой. Вдвійку винесли Мотрю, примістили в кариті, обтулили і карита двигнулася з місця. Торохтіла по замерзлій землі.

Любов Хведорівна нахилилася над доньку, долоні свої тримала над її очима. Боялася, щоб Мотря не побачила страхітних палів.

Але Мотря не приходила до себе. Втратила пам'ять, чи спала. Карита скоро переїхала вулицю і повернула на поле.

Потонула в густій імлі, як у филях моря.

Лишала за собою згарища, трупи, руїну, — жахливе діло переможців.

Стада воронів і круків налітали, як хмари.

Кракали й билися над трупами, хоч їх було скрізь так багато. Тисячі.

Перед мостом карита зупинилася. Тут збивали тратви, на котрих мали пускати шибениці з козаками.

Любов Хведорівна перехрестилася, відвернулася від Мотрі і важко заридала.

«Беззаконіє моє прости і гріх мой перед тобою єсть вину», — шептала слова псальмопівця.

ДИВУВАВСЯ СЕЙМ...

Дивувався Сейм, перепливаючи попри Батурин, чому там нині так тихо.

Звичайно навіть серед ночі світилося у деяких вікнах. В'їздових брам і замкових мурів пильнувала узброєна сторожа, вартівники з ліхтарками й галябардами проходили вулицями й вигукували: «осторожно з огнем!»

Не було ночі, щоб до гетьманського двора не прискакав на баскому коні якийсь післанець, щоб не надтягнув, опізнившися в дорозі, якийсь полковник, сотник, або другий старшина. Чумаки радо спочивали в Батурині, знаючи, що тут їм не буде ніякої шкоди. Чужі купці приїздили з возами, навантаженими всяким добром. По заїздних дворах нераз і цілу ніч забавлялося веселе товариство.

Нині ніби ураган перелетів туди. Камінь на камені не остався. Ні один двір не залишився цілим.

Ані краса, ні старинність будинків, не спинили руїнницького завзяття. Гинули жінки зарівно як і мужчини, діти, як і старці, вимордувано дідів, батьків і внуків.

Трупи не похоронені лежать там, де їх заскочила смерть. Для більшої зневаги, для постраху населення відмовлено їм останньої християнської прислуги.

Хай над ними небесні зорі замість ярих свічок світять, а вовки хай їм «вічную» співають.

Замість людей гайвороння, круки і всяка чорна птиця з усіх сторін злетілася не похорони.

—o—

Американські науковці, що простежують взійську країну Непаль, знайшли в горах сліди т.зв. „снігової людини" — єті. Досі ще нікому не вдалося її зловити.

Відвідайте Україну та Східну Европу

Румунію, Болгарію, Югославію

(Москва, Київ, Львів, Чернівці, Тернопіль, Букарешт, Златні Пяці, Трново, Софія, Београд)

23 ДНІ $1,132

ВИЇЗД З ЕДМОНТОНУ 7 ТРАВНЯ 1973 Р.

ЇЗДА ТУДИ Й НАЗАД РЕАКТИВНИМИ ЛІТАКАМИ „ЕР КЕНАДА"

Поворот: 29 травня 1973.

(Хто захоче, може залишитися довше в Европі)

В ЦІНІ ВКЛЮЧЕНІ: Першорядні готелі (дві особи в одній кімнаті). — Всі харчі — Поїздки автобусами та оглядини пам'яток. — Переїзди із і на летовище та всі подорожі по землі.

ЗАДАТОК: Щоб запевнити місце на літаку, треба дати задаток у сумі $100.00. До 24 березня треба заплатити решту суми.

ВІДМОВА: Хто відмовиться від подорожі перед 24 березня 1973, не платить нічого. Хто відмовить подорож пізніше, тратить $100.00, хиба, що знайде кого іншого на своє місце. Тоді тратить лише $50.00, бо стільки виносять адміністраційні кошти за одного подорожного.

SUN TRAVEL Centre Ltd. 435-8901

After Hours — Anne Skuba 436-5469

2nd FLOOR THE BAY—Southgate Shopping Centre

Ціни подорожі є тимчасово затверджені й можуть бути змінені.

Пачки до Европи й Азії

Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.

Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.

Оплата за висилку пачки з Англії 15.35 дол. без різниці, чи пачка коштує 60.00 дол. чи 300.00 дол.

Висилаємо крім пачок бандеролькі з нашого товару.

М. Лаврин

Overseas European Trading Co.

TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street

EDMONTON 16, Alberta

КОМЕНТАР

НА ЧОМУ СПОТИКНУВСЯ П. ШЕЛЕСТ?

Зміни в СССР, навіть на керівних становищах, не є нічим надзвичайним. Советського громадянина, який займає дуже визначну партійну чи державну посаду, одного дня переносять на інше становище, що, звичайно, є відсуненням від впливу та значення.

Зовсім недавно советська правляча верхівка звільнила з відповідального становища довголітнього міністра сільського господарства СССР В. Мацкевича, а на його місце призначила дотеперішнього заступника прем'єра СССР Д. Полянського. Про Мацкевича сказано в комунікаті, що його призначено на іншу, ближче неозначену позицію. Усунення Д. Полянського із заступника прем'єра СССР було водночас переведенням його на підрядне становище, до того ще й на становище міністра сільського господарства, яке в СССР здорово кликає і на якому навіть Д. Полянський ледве, чи зможе щось путнього вчинити. У висліді, за якийсь час, і він буде відсунений від влади, як і Мацкевич.

Ще гірша доля зустріла голову сільсько-господарського відділу РСФСР для продажу сіьсько-господарського виряду і харчових припасів С. Шевченка. Його звільнено з його посади „за порушення державної дисципліни". Іншими словами, його ще можуть і покарати за якісь промахи чи недотягнення.

Та ці пересунення чи звільненя з відповідальних становищ визначних українських комуністів проминуть без більшого розголосу, Їх відсунули на бік і, за якийсь час, загал забуде, що вони займали видні позиції в советському державному апараті.

Дещо інакше виглядає справа звільнення кол. прем'єра УРСР Петра Шелеста, якого, напередодні відвідин американського президента Р. Ніксона, призначено десятим заступником прем'єра СССР, тобто відсунено зовсім у тінь. Одначе усунення Шелеста з прем'єра УРСР відбилося голосним відгомоном не лише в СССР, але й поза межами. Причиною того розголосу були здогади та припущення, через що усунено з відповідального становища в УРСР визначного українського комуніста.

Деякі газети подали, певно на основі вісток, просуваних неофіційно з СССР, що Шелеста усунено з його становища тому, що він супротивлявся відвідинам президента Р. Ніксона в СССР, бо Ніксон, коротко перед своїм приїздом, дав доручення замінувати північно-в'єтнамські порти, щоб не допустити туди ніяких постачань військового виряду, зброї та харчів.

За іншими вістками, причиною усунення Шелеста була його неспроможність подолати українських противників теперішнього советського режиму, який переводить насильну русифікацію в усіх ділянках життя УССР. Таку причину подав, між іншими, впливовий німецький тижневик „Ді Вельт" в числі з 20 лютого ц.р. Відбитку цієї статі прислав нам один з наших передплатників у Ванкувер.

Ще іншу причину усунення Шелеста подали чужоземним кореспондентам советські офіційні чинники в Москві, про що повідомила в своєму комунікаті американська пресова агенція „Ассошіейтед пресс". Одною з причин усунення Шелеста, так пояснювали офіційні советські чинники, було те, що він був рушієм і спричинником вмаршу військ держав Варшавського пакту до Чехословаччини та окупації ЧССР советськими військами. Шелест мав подати політичному бюрові центрального комітету советської комуністичної портії неправдивий звіт про положення в ЧССР, у висліді чого війська держав Варшавського пакту вмаршували туди. Генеральний секретар советської комуністичної партії Л. Брежнєв заявив, що він не мав нічого спільного із вмаршом військ держав Варшавського пакту до ЧССР і так звалив усю вину на Шелест. Отже Шелест став ще й винуватцем та спричинником окупації советськими військами ЧССР.

Згідно з тими ж вістками, Шелест 15 серпня 1969 р. вимагав негайно скликати засідання советського політбюра для обговорення положення в ЧССР. На тому засіданні Шелест мав предявити докази, що лібералізаційна політика Дубчека пішла значно дальше, як на це дозволив Кремль, та що Комуністична партія ЧССР є в нбезпеці, бо її можуть підкорити „праві" чехословацькі комуністичні провідники. Після звіту Шелеста політбюро дало згоду на вмарш військ держав Варшавського пакту до ЧССР.

Проти рішення політбюра виступив советський міністер оборони маршал А. Гречко, який погодився на вмарш військ держав Варшавського пакту до ЧССР щойно тоді, коли советський амбасадор у Вашингтоні А. Добринін, запевнив, на основі інформацій від американського уряду, що ЗСА в ніякий спосіб не будуть ні супротивлятися, ні вмішуватися в справу окупасії ЧССР військами держав Варшавського пакту. Після того війська держав Варшавського пакту вмаширували до ЧССР, а советські війська залишилися там й досі.

Тепер кремлівські вожди звалюють вину за окупацію ЧССР на Шелеста, який, очевидно, не міг мати вирішного впливу на таку справу, як окупація ЧССР. Вправді вже давніше були вістки, що Шелест, під час переговорів між представниками ЧССР із Дубчеком на чолі та советською делегацією, заступав „гострий курс" у відношенні до політики Дубчека та домагався рішучих заходів проти лібералізаційного курсу в ЧССР. Шелест мав мотивувати своє становище тим, що коли СССР дозволить на лібералізацію ре-

(закінчення в 3-ій колонці)

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
Український католицький тижневик ◈ Виходить щочетверга в Едмонтоні ◈ Видає Спілка «Українські Вісті».
Published every Thursday in Edmonton ◈ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ◈ Yearly subscription in Canada — $6.00, in other countries — $7.50.
UKRAINIAN NEWS
10967 - St., Edmonton, Alta. T5H 2M8
Second class mail, registration number 1035.

На чому спотикнувся . . .

(закінчення ред. статті)

жиму в ЧССР, то таких самих поступок домагатимуться й українці в Києві. Чи так справді було, годі сказати. То міг бути теж маневр кремлівської верхівки, щоб вбити клин між українців та ЧССР.

Дальше обвинувачення, яке висунули советські інформатори, як це подала згадана агенція, було те, що на інтервенцію Шелеста советський уряд дав дозвіл на в'їзд до СССР українському студентові з Бельгії Я. Добошеві. Добоша відтак КГБ арештувало, а в зв'язку з цим арештовано ще й багато українських студентів та інтелектуалістів, які ще й сьогодні караються в тюрмах, якщо вже не опинилися в каторжних таборах. Чи й у справі Добоша не була рука ославленої советської поліції КГБ, годі сказати. Але справа Добоша була для Кремля теж одним із претекстів, щоб усунути Шелеста з його становища.

Здається, що головною причиною усуння Шелеста була його невдача може не так підкорити українських противників русифікаційної політики Москви, що домагалися виповнння конституційних прав та ґарантій супроти українців, як невдатна спроба переконати провід кремлівської верхівки про конечність зміни русифікаційного курсу. Свідчать про те виступи Шелеста на з'їзді письменників України, де він закликав їх плекати й зберігати українську мову. П. Шелест станув теж в обороні відомого письменника О. Гончара, на якого накинулися українські русотяпи за його книгу „Собор" та домагалися осудження і книги і автора. Заходами русотяпів спалено в Харкові частину накладу „Собору", але О. Гончареві не сталося нічого якраз завдяки вставленні П. Шелеста.

Ще більше говорить меморіял уряду УССР до Москви в справі припинення русифікації шкільництва та збільшення навчання української мови в школах на Україні. Про цей меморіял пише підпільний „Український вісник" в своєму шостому числі, що дісталося на захід щойно минулої осени. Текст меморіялу „Вісник" надрукував на основі документу, що його подав відомий український журналіст і борець за права українського народу в СССР В. Чорновіл, який тепер знову опинився в советській тюрмі. Меморіял у справі українського шкільництва в УРСР опрацював в 1965 р., після усунення Хрущова, тодішній міністр освіти УРСР Даденков. В меморіялі Даденков подає в десяти точках проект конкретних змін в системі шкільництва на Україні, які були би корисні для української мови, як викладової. Той документ був відчитаний на раді редакторів українських академічних шкіл у серпні 1965 р., спільно ухвалений, а потім пересланий до найвищих чинників комуністичної партії УРСР. Після того проект переслано до центрального комітету советської комуністичної партії. (Текст письма, висланого до Москви, друкуємо окремо ред.).

Ані одна пропозиція ректорів українських шкіл, затверджена урядом УРСР та комуністичною партією УРРС, не була прийнята центральним комітетом комуністичної партії СССР. У відповіді, ще більше посилено русифікацію на Україні. А її завершенням є найновіший проект кремлівської верхівки ліквідувати всі національні республіки в СССР та створити з них одну державу й один советський (читай: російський) народ.

Тому здається, що причиною упадку Шелеста була якраз невдатна спроба Шелеста рятувати Україну перед русифікаційною політикою Москви, що, одночасно, послабило б було рух спротиву свідомих українських студентів та інтелектуалістів проти русифікації та советського режиму. Після усунення Шелеста прийшли масові арешти серед українських студентів та інтелектуалів, що тривають і досі.

Доля Петра Шелеста не одинока. Вона дуже нагадує долю кол. народнього комісаря освіти УССР М. Скрипника, який, хоч вислугувався Москві, все таки хотів рятувати українську мову та українську культуру перед наступом русифікації. Видячи безвихідність положення та неможливість зробити щонебудь для України в супереч настирливости московських шовіністів, він наклав на себе руку, як протест проти імперіялістичної політики Москви. Шелест живе в іншій добі. Сьогодні в СССР уже менше стріляють, а советські громадяни менше вчиняють самогубства. Сьогодні противників советського режиму засилають радше до каторжних таборів або до шпиталів для божевільних. Шелестові, мабуть і таке не грозить. Його відсунули в тінь, і він став „ніким" у советському публічному житті...

Як смерть М. Скрипника не зупинила пізніших українських свідомих комуністів домагатися прав належних Україні, так і усунення Шелеста не спинить українців у СССР домагатися й далі належних їм прав, щоб зберегти і плекати українську мову й культуру, що й ґарантує советська конституція. А ця конституція у 50-річчя існування СССР ніщо інше, тільки шматок паперу, по якому Кремлівські володарі топчуть, коли тільки є в цьому потреба.

Вісті з Едмонтону

Загальні збори Т-ва українських піонерів

Голова Т-ва Українських піонерів на 1973 п. А. Хомляк

В неділю, 4 лютого ц.р. відбулися загальні збори Т-ва Українських піонерів в авдиторії св. Івана в Едмонтоні.

Збори відкрив голова т-ва п. А. Хомляк, а відтак проводила зборами вибрана президія в складі: д-р Н. Голубіцький — предсідник та п. Н. Солован — секретар.

Звітування з діяльности т-ва за 1972 р. склали голова п. А. Хомляк, який в коротких словах представив діяльність т-ва. Він також склав щиру подяку поодиноким членам управа за їх добру співпрацю та посвяту для добра й розвою т-ва.

Потім звітував д-р Н. Голубіцький. Він підкреслив вартість цего т-ва. „Між іншим — говорив він, — дотепер це т-во зробило дуже багато для української справи, бо зібрало багато матеріялів з жит тя піонерів, спільними силами збудувало прекрасний пам'ятник в Елк Айленд парку коло Едмонтону в честь українських піонерів, а тепер приготовляє другу кнужку: про поступ українців в Алберті".

Секретар п. Н. Солован сказав, що управа мала 9 засідань, один пікнік й один дуже успішний бенкет для членів і симпатиків.

Касир п. В. Лупул в своєму звіті сказав, що т-во дістало 1.000 дол. допомоги на кошти збирання матеріялів до нової книжки, та що в касі є тепер 5.298.00 дол.

В свойому звіті п. Дм. Прокоп заявив, що одною з головних цілей т-ва було й далі є зберігати пам'ять про всіх українських поселенців в Алберті, які можуть бути зразком до наслідування молодшому поколінню за їхню велику відвагу великий ідеалізм та любов ближнього. Їхня віра у вартість постійної корисної праці, віра в кращу майбутність та непохитна віра в Бога додавала їм сили в життєвому змаганні. Все те треба записати на науку грядучим поколінням.

В дальшому звітував секретар редакційного комітету п. В. Косташ, який заявив, що комітет уже назбирав багато матеріялів до нової книжки, яка повинна мати такі розділи: короткий начерк історії України, поступ фармерської індустрії албертських українців, участь та осяги українських юнаків у канадських збройних силах під час першої та другої світових війн, народні доми та інститути Алберти та їхня роля в плеканні української культури, піонерські школи між українськими поселенцями, початки та розвиток українських бизнесовців, зріст українських професіоналістів і др.

Ця книжка вийде у англійській мові, щоби наші внуки та правнуки мали нагоду довідатися, як їхні предки доробллялися, як будували Канаду та старалися плекати українську мову та культуру.

До редакційного комітету належать: д-р Н. Голубіцький, інспектор шкіл п. І. Горецький, учителі гайскул в Едмонтоні: В .Косташ і Н. Пухкий, агроном Ф. Маґера, інж. М. Фляк і Дм. Прокоп.

Голова контрольної комісії п. Дм. Дорош заявив, що все діловодство т-ва є в найкращому порядку й поставив внесок на уділення абсолюторії уступаючій управі, що всі приявні прийняли грімкими оплесками.

Потім вибрано нову управу т-ва на 1973 рік в такому складі: голова — п. А. Хомляк, заступники: д-р Н. Голубіцький і п. Н. Боханецький, секретар — Н. Солован, а його заступник — Дм. Прокоп, скарбник — В. Лупул. На директорів вибрано слідуючих членів: Ю. Федунець, С. Василевський, О. Кондратюк і Т. Федорук. Членами контрольної комісії є: І. Горецький, Дм. Дорош і Н. Новицький.

Головною ухвалою зборів було, що коли вже вийде з друку друга книжка т-ва, то тоді управа видасть другий наклад першої книжки.

Конференція вчителів української мови

ТА ЗАЦІКАВЛЕНИХ ТІЄЮ Ж МОВОЮ ГРОМАДЯН

В програмі конференції, що почнеться в четвер, 22 лютого ц.р. є такі реферати: „Психологія двомовности — теоретичні зразки і практичне застосування" — студент п. Р. Геймонд, год.: 11.00 - 12.00;

2.30 - 4.00 д-р О. Малицький проф. ґерманських і словянських мов на тему „Значення багатокультурности".

В п'ятницю, 23 лютого (год. 11.00 — 12.00 дня) доповідає п. Л. Ганак, помічник директора кат. шкіл на тему „Скерована самоаналіза — короткий дослідницький проєкт для допомоги вчителям української мови в оцінці їхньої власної праці у клясі, з метою знайти способи для покращання навчання".

2.30 — 4.00 доповідає д-р Е. Мардон, проф. університету у Летбридж на тему „Звіт про мої досліди серед українців у Канаді".

12 год. 15 хвилин — 2.00 п. Т. Кардаш доповідає на тему „Українська музика у зв'язку з канадською та світовою музикою".

Обід для учасників конференції у Рів'єра готель, 5359 Калґарі роад. Квитки замовляти тел. 477-5952.

ДЕ, ЩО, КОЛИ БУДЕ В ЕДМОНТОНІ

Субота, 24-го лютого:

год. 8 - 12 вечора забава української молоді, що її влаштовує 13-тий курінь пластунів в УНДомі (9620 - 109 Аве.).

* * *

Неділя, 4 березня:

Загальні збори едмонтонського відділу Ліґи Визволення України в год. 3-ій пополудні в залі УНДому при 9620 - 109 Аве.

Просфора парафії „Покрова" в Беверлі

„Де згода в родині, де мир і тишина, щасливі там люди блажена сторона".

Так виглядала цьогорічна традиційна просфора, яка відбулася в школі ім. св. Миколая в Беверлі 21 січня ц.р.

Зараз після співаної св. Літургії всі парафіяни поспішили до школи і, як одна родина, засіли за гарно прибрані столи до просфори. Від найменших до найстарших було разом 275 осіб.

За головним столом сидів наш дорогий Владика Ніл, парох о. В. Волошин, п. В. Грін з дружиною, як дорадник молоді, Сестра Служебниця Наталія-учителька рідної школи, п-і Небожук — учителька, п-і Р. Дяків — голова відділу ЛУКЖ та голова парафії п .С. Кобилко — як господар, який на вступі привітав Владику та всіх приявних.

З черги о. парох провів молитву і попросив Владику поблагословити свят-вечірні страви. Після благословення, о. парох поділився з приявними просфорою, бажаючи усім щастя-здоров'я в новому 1973 році.

Настрій був дуже святочний, бо кожний почував себе членом одної щасливої родини. Неодин полинув думкам в Україну, згадуючи Різдво Христа та всі получені з ним традиції та лучився думкою з родиною, яка немає нагоди так як ми величаво й свобідно святкувати.

До ще більшого святочного настрою причинився наш хор під управою п. В. Смука співаючи різних колядок.

Після свят-вечері промовляв представник молоді п. В. Грін підчеркуючи значення нашої традиції в житті родини, церкви та народу.

Опісля господар попросив до слова Преосв. Владику Ніла, який з великим признанням підчеркнув, що парафія Покрова Пресв. Богородиці за 21 років з кількох родин розрослася до тієї міри, що не лиш побудувала нову церкву, але також постаралася про резиденцію для свойого священика-пароха та закупила площу для дальшої розбудови.

Велике признання належиться паням з відділу ЛУКЖ, які не жаліють часу й праці для придбання фондів до розбудови парафії.

На кінець промовив о. парох. В першій мірі він подякував паням з відділу ЛУКЖ, що занялися вечерою та доложили усіх зусиль, щоб все відбулося найкраще. Також з'ясував значення просфори та чому ми повинні вдержувати ту традицію. Родичі повинні брати дітей зі собою до церкви та на різні традиційні святкування, щоб вони змалку привикали до того й були гордими, що належать до великого українського народу, бо вони — ці малі колись мусять перебрати керму в свої руки й як від малого до того привикнуть то наша традиція не буде їм ні чужою ні смішною.

Дякуючи Владиці Кир Нілеві, парафіянам, жіноцтву з відділу ЛУКЖ, хорові та всім, що причинилися чим небудь до успіху відбутої вечері, о. парох молитвою закінчив це свято, а парафіяни в піднесеному настрою гуторячи між собою, розходилися домів.

БУДУЄМО ДІМ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Плянований від років проєкт будови центру для української молоді в Північному Едмонтоні увійшов у стадію реалізації.

Дня 14 лютого розпочалась на три акровій площі при 153 Аве. і 97 вул. будова, а тепер заливають цемент на підвалини.

Плян проєкту не тільки дуже атракційний але також виконаний після вимог модерної будівельної техніки. Він обіймає: велику репрезентативну авдиторію на 800 місць, меншу авдиторію на 150 місць, рекреаційну залю для молоді (гри, забави і под.) клюб для сеньорів, шість викладових заль, бібліотеку, руханкову залю, канцелярії і т.д.

Викладові залі можна буде використати для цілоденної української школи. Коло будинку проєктується спортову площу на копаний мяч, кошиківку, відбиванку і др.

Ціль проєкту: гуртування й виховування української молоді. З огляду на великі кошта будови, проєкт буде реалізований у двох фазах. Кошта першої фази ок. 500 тисяч дол.

Організації Визвольного фронту що заініціювали і започаткували цей проєкт, створили окрему Корпарацію, що закупила площу та зібрала поважну суму грошей, з якою розпочинає благородне діло. Проте для повного викінчення і вивінування будівлі потрібні ще додаткові фонди.

І тому ми звертаємося до всего українського громадянства, якому лежить на серці добро і будучність нашої молоді, з гарячим проханням доложити свою цеголку до будови Центру української молоді в Едмонтоні. Жертвуй те кілько можете. Ваша жертва ніколи не буде ні за малою ні за великою.

Посвідки вплачених жертв є визнані урядом при податкових зізнаннях.

Жертви просимо слати на адресу: О. Лесів, 12847 - 108 Стрч Едмонтон. Телефон: 475-8228.

Списки жертводавців будемо поміщувати в „УВістях".

Дирекція Корпорації будови Дому Молоді

ПРОЄКТ ДОМУ МОЛОДІ В ЕДМОНТОНІ

ДО ТЕПЕР ВПЛАТИЛИ:

Батьківський Комітет СУМ — 30,700.00 дол., ОЖ ЛВУ — 12,580.00, ЛВУ — 12,015.00, СУМ — 4,900.00, Т-во б. вояків УПА — 500.00 дол., Централ Алберта Міт — 500.00 дол.

Сл. п. Коза Юліян — 2,373.30 дол., И. і Т. Федорів — 1,000.00 дол., Д. Ільків — 641.65 дол., О. Мерцало — 600.00 дол., Р. Чучман — 550.00, М. Шмігельський — 520.00 дол.

По 500 долярів: О. Лесів, В. Луців, С. і М. Мартюк, М. Мурований, П. Прокопів, Г. Процків, С. Патан, А. Подільський, Д. Радьо, І. Рут, М. Сус, В. Шалева, О. Татчин, К. і Н. Таланчук, Н. Варава, І. Вавринчук, Г. Зинич, М. Зубрицький, З. Бойкевич, В. Багнюк, Л. Боярчук, С. Боєчко, І. Богач, П. Бойків, Д. Червак, Я. Цвікілевич, П. Дацків, І. Доросевич, д-р В. Гирак, М. Іськів, В. Іванишин, М. Карпа, М. Кіндзерський, М. Когут, В. Кисіль, М. Галій, О. Зинич.

По 450.00 долярів: І. Чеховський.

По 400.00 долярів: І. Мазурик.

По 375.00 долярів: М. Лаврин.

По 350.00 долярів: О. Кокіл, Н. Шрам, В. Стельмах.

По 300.00 долярів: С. Мацур, І. Орлецький, В. Поренчук, Г. Романків, М. Сус, І. Лагола, Я. Татчин.

По 255.00 долярів: Б. Фіялка.

По 250.00 долярів: Я. Вабій, М. Басараб, М. Бусько, О. Блищак, І. Хмелик, Анна Цинцар, П. Підярківський, В. Паїк, В. Татчин, М. Янушак.

По 220.00 долярів: В. Думанський.

По 200.00 долярів: І. Бойко, В. Бриґідер, І. Дедів, С. Ґедз, Д. Габорак, С. Гнатюк, Б. Небожук, О. Рижак, І. Різен, М. Соханівський, С. Стефанюк, М. Свистун, М. Тхорик, Н. Виваль, І. Зварич.

(Дальший список жертводавців у черговому числі „УВ")

З КНИГИ СПОГАДІВ „ЧЕТВЕРТИЙ ВИМІР"

У СПЕЦТЮРМИ Ч. 410

Авраам ШІФРІН

II

У той час до нас приїхав... ізраїльський громадянин. Його звали Зигмунд Мангейм. На вигляд він був показний і тримався з підкресленою самопевненістю. Але нам, що зустріли його майже з квітами за те тільки, що він ізраїльський громадянин, — він не сподобався. Про таких людей кажуть: «Самоповага у вас титанічна, але безпідставна». Та й до Ізраїлю він, як виявилося, мав тільки посереднє відношення. До СРСР приїхав з Чехо-Словаччини під час другої світової війни. У 1958 році добився переходу з чеського в ізраїльське громадянство, але виїхати не зміг: його арештувала напередодні виїзду з Росії. Все ж про Ізраїль він знав дещо таке, що не було відоме нам. Тож ми, переборюючи нехіть, розмовляли з ним, намагаючися довідатись усе можливе про країну наших мрій.

Були і зовнішні події. У сусідній зоні блатні здійснили втечу, захопивши у житловій зоні водовозну автомашину. Втікачі влізли в цистерну і, поваливши огорожу, від'їхали під градом куль. Заалярмовано весь ґарнізон, обставлено догори, розташовано застави. Декілька днів пізніше за зоною ховали трьох солдатів. Вони сиділи групами в заставі й постріляли один одного, узявши за втікачів.

За зоною у нас розірвало корову нашого начальника — вона вийшла на заміноване поле, яким був оточений табір.

На жаль, чудесна плодоносна дружба нашого невеличкого гурту тривала недовго. Знічев'я увечорі мене «висмикнули», кажучи по-таборовому, посадили в карцер, і вночі відправили в далекий рейс на північ, у Вихоревку, у спецтюрму до горезвісного «Гітлера», де я ще досі не бував.

У Вихоревку (селище неподалік Братської ГЕС) ми приїхали вдень, і спецконвой довів мене до нового місця.

Дивлячись ззовні на тюрму, я дивувався: до якої безнадії можна довести обрис житла.

Край селища, оточений посірілою від давности дерев'яною огорожею і забороненою зоною з вартовими вежами, стояв одноповерховий, сірий, приземкуватий рівнобіжник з бетону. Згодом мені розказували, як його будовано: на мерзлоту поклали рядом рейки й залляли їх бетоном — це підлога. Тоді вбили в землю рейки навсторч одну біля одної й теж залляли бетоном — це стіни. Зверху поклали також рейки, але тонші, від вузькоколійки, і забетонували стелю. Це непробивне залізобетонне склепіння будували взимку, а для того, щоб бетон краще застигав, — до нього досипали соли. Тому тепер стіни, стеля й підлога були завжди вологі.

Мене привели в малу вартівню. Зразу ж посипалися грубі образи, матюки. Я зрозумів, що тут така процедура зустрічі нової людини — відразу ж хочуть узяти в шори. Я ніколи в таборах не грубіянив, тож і тут намагався показати тим людям, зіпсутим владою над нашим життям, що такий тон зі мною неможливий. Даремно. Після брутального обшуку з роздяганням догола, мені видали стару куртку і штани з тонкої бавовняної тканини. Залишили мені ватянку й ушанку. З речей дозволили взяти хусточку до носа, коверти, папір та олівець — більш нічого «не полагалось». Це страшний вислів, побутуючий у поневоленій Росії: «не положено». Цю фразу можна почути і в уряді, і в школі, і у фабриці. Життя обмежене рамками примусу: дозволено — не дозволено. У всьому знай свою заборонену зону. І люди так уже до цього звикли, в основній масі так підкорилися, що й не помічають.

1) Кримінальні злочинці.

2) Теософія (гр), містична теорія, що через духове просвітлення, з'єднання з Богом — можливе безпосереднє пізнання Бога.

3) За навчанням Кабали слово сефірот означає динамічну силу через яку проявляється Божа ласка, Божа справедливість і Божий суд, а між тим посередині Боже милосердя.

—o—

Шкільництво в совєтській Україні

ШКІЛЬНИЦТВО В СОВЄТСЬКІЙ УКРАЇНІ

Нижче подаємо в деякому скороченні зміст листа міністра освіти УРСР Даденкова до центрального комітету совєтської комуністичної партії в справі шкільництва в УРСР. Як пишемо в редакційній статті, центральний комітет совєтської комуністичної партії не взяв до уваги ніодної пропозиції Даденкова, а зате посилив русифікацію в Україні на всіх ділянках життя. Ред.

* * *

У 50-ти високих школах які є підпорядковані міністерству республіки, вчиться 317.529 студентів. Із них 177.050, тобто 55% — це українці. В цих високих школах працює 18.132 викладачів, серед них 8.932 є українцями, тобто менше як 50%.

Видавництва Київського, Львівського, Харківського університетів друкували в рр. 1960—1964 2.297 наукових або педагогічних праць, з того 795, тобто 36% в українській мові. Видавництво підручників і шкільних посібників із них, природничих і дидактично - педагогічних для загальнотехнічних факультетів друкується виключно в російській мові.

У восьми університетах республіки навчається 75.207 студентів, з того 45.934, тобто 61% українців. Кількість професорів і викладачів виносила 4.400 осіб, з чого 2.475, тобто 56% українці. По-українському викладає 1.495, тобто 34% професорів.

В Харківськім університеті з 777 викладачів читають свої лекції по-українському 104, тобто 13%. В Одеському університеті, де українських студентів є 55%, з 537 викладачів тільки 53 послуговується українською мовою, тобто менше як 10%.

В Ужгородськім університеті, в якому студіює 71% українців, з 362 викладачів тільки 158, тобто 43%, викладає по-українському.

Київський інститут народнього господарства є одинокою в Україні вищою школою, в якій отримують освіту спеціялісти по організації плянування. В українській мові викладає 18 осіб з-поміж 335 викладачів. І то мимо того, що в останніх п'яти роках 90% абсольвентів тієї школи отримали працю виключно в Україні.

Юридичний інститут у Харкові, одинока в Україні школа такого типу, яка дає освіту республіканським спеціялістам. Її викладовою мовою є виключно мова російська.

Технічних шкіл, підпорядкованих міністерству, є 36. В 6-ти з них виклади відбуваються у двох мовах, а в 30-ти натомість викладовою мовою є мова російська.

Львівський лісово-технічний інститут трактований є як зразок розв'язання проблеми. В інституті студіює 2.449 студентів, з того 1.240, тобто 50% українці. На 165 викладачів в інституті є тільки 83 українці.

В Полтавськім інженерно-будівлянім інституті на 3.782 студенти відсоток українців виносить 91%. З 194 викладачів 70% українці, але викладовою мовою є мова російська.

У Львівськім політехнічнім інституті знаходиться 20.000 студентів, з чого 65% українців. З 1.200 викладачів 60% українці. По-українському викладає тільки 30%.

(Пропускаєм дані з інших високих шкіл і університетів, переходячи до внесків Даденкова (міністер фахового вищого шкільництва УССР), які відносяться до покращання положення української мови, як мови викладової.

Треба підкреслити, що Даденков говорить про ситуацію у вищих школах, підпорядкованих київському "урядові". В 1965 р. студіювало в Україні у високих і середніх школах 1.300 000 студентів. То означає, що 982.471 студентів в Україні, тобто 75.6% ходило до вищих і середніх фахових шкіл, які не були підпорядковані київським компетенціям. З 72-ох високих технічних шкіл 42 школи підлягали московським компетенціям.

Розмір русифікації в тих школах можна собі тільки уявити.

1. Поступово, залежно від ситуацій в поодиноких вищих школах перейти на виклад в українській мові. Передовсім всім рекомендується це перевести в економічних і юридичних університетах та у промислово - мистецьких інститутах.

2. В усіх вищих школах намагатися впровадити виклади суспільних наук в українській мові.

3. Незалежно від мови, якою послуговується викладач у вищій школі, запевнити абітурієнтам і студентам рівноправне користування українською й російською мовами під час усіх зайнять.

4. Домагатися від усіх викладачів,які знають українську мову, аби викладали по-українському. Для викладачів, які не володіють українською мовою, впровадити курси української мови.

5. Запропонувати видавництвам Київського, Харківського і Львівського, в-ву "Радянська Школа" та іншим видавництвам республіки, щоб друкували посібники для всіх вищих шкіл українською мовою. Наукові в-ва і "збірники" міжуніверситетські тільки по-українському.

6. Приймати до аспірантури вищих шкіл переважно особи, які знають українську мову або виявляють добру волю її вивчити.

7. Запропонувати радам і катедрам всіх високих шкіл, а також міністерствам, до компетенції яких належуть високі школи, щоб при опрацьованні плянів навчання узгляднювали специфіку вишколу фахівців для праці в Україні.

8. Запропонувати високим школам республіки впровадження в адміністрації української мови.

9. Масово - політична й політично- культурна праці у високих школах повинна переважно відбуватися в українській мові.

10. Високі школи повинні при реалізації вище поданих точок провадити працю для виховання молоді в міжнародньому дусі, у глибокому розвиванні почувань приязні до росіян і інших братніх народів СССР, підтримувати присвоювання російської культури з рівночасним присвоюванням української культури.

—o—

Річна передплата „УВ" – тільки $6.00

Styles Denture Clinic
C. H. STYLES,
Certified Dental Mechanic
10128 - 100 St., Edmonton
206 McLeod Bldg. — 424-9645

BAYDALA DRUGS
- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)
- Parkdale (Cor. 103 St. & Jasper Ave).
- Royal Alex Place (Cor. 101 St. - 111 Ave.)
- Super B Drug (Cor. 95 St. - 118 Ave.)

— EDMONTON —
"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

ДЕ ЖИВУТЬ ВИСЕЛЕНІ РАДЯНСЬКІ НІМЦІ?

Олександер МАЙ

У Радянському Союзі, за даними Центрального Статистичного Управління при Раді міністрів СРСР, згідно з переписом населення 1970 року, проживає 1,846 тисяч громадян німецької національности. Серед 101 національности і народности СРСР радянські німці за чисельністю посідають у країні чотирнадцяте місце.

Однак за тими ж підсумками неможливо визначити, на території яких республік СРСР розташоване німецьке населення, хоч такі відомості щодо інших народів СРСР у Радянському Союзі ніхто не приховує.

Ця обставина для багатьох радянських громадян здається дивною і викликає у них зацікавлення, особливо тепер, коли між урядами Радянського Союзу і Федеративної Республіки Німеччини досягнута угода про репатріяцію громадян німецької національности.

За попереднім переписом населення СРСР, проведеним 1959 року, у Радянському Союзі проживало один мільйон 620 тисяч німців, з яких 820 тисяч на території Російської Федерації. Це якраз половина всього німецького населення СРСР. А де ж проживає друга половина німецького населення Радянського Союзу?

Щоб відповісти на поставлене запитання, зробимо невеликий екскурс в історію переселення німців у дореволюційну Росію. Ще за панування Петра Першого у Москві була Німецька Слобода, у якій, серед інших іноземців проживали і німецькі лікарі та інші фахівці. У Прибалтиці німці оселилися у середні віки. Олександр Невський 1242 року розбив німецьких лицарів Ливенського ордена на Чудському озері і зупинив їх рух з Прибалтики на схід, у корінні російські землі.

Масове переселення німців у Росію почалося за часів Катерини Другої, яка двома указами (1762 і 1763) запрошувала іноземців заселювати вільні землі на півдні Росії. Особливо німецьких колоністів приваблювало Поволжя. Лише за один 1775 рік сюди прибуло 23 тисячі німців.

З кожним роком зростала їх чисельність і напередодні першої світової війни на Нижній Волзі їх нараховувалося приблизно 600 тисяч чоловік. Така ж кількість німців у цей період проживала на території України і Криму.

Після жовтневої революції 1926 р. був проведений перший всесоюзний перепис населення СРСР. За цим переписом німців у Радянському Союзі нараховувалося один мільйон 239 тисяч чоловік, що складало тоді 0.8 проц. всього населення СРСР.

Друга світова війна позначилася на пересуванні німецького населення у зв'язку з новими західними кордонами Радянського Союзу. 5 вересня 1940 року між Сталіном і Гітлером була досягнута угода, за якою біля 150 тисяч німців з Бессарабії, Буковини, Литви, Латвії та Естонії переселилося до Німеччини. На підставі указу Президії Верховної ради СРСР з 28 серпня 1941 р. „Про переселення німців, які проживають у районах Поволжя" було виселено 382 тисяч німців у різні райони країни. Такий указ з'явився внаслідок того, що (цитую рядки з указу) „ніхто з німців, що проживають у Поволжі, не повідомив радянським властям про перебування великої кількости диверсантів і шпигунів серед німців Поволжя. Отже, німецьке населення переховує у себе ворогів радянського населення і радянської влади." На цій підставі було виселене все німецьке населення, з усіма керівниками партійних і радянських організацій німецького походження. Звичайно, були покарані і представники інших національностей, що проживали тоді у цій республіці. В указі були визначені і місця переселення — Новосибірська і Омська області, Казахстан і „сусідні райони". Ще трагічніше склалася доля тих німців, які до війни проживали в Молдавії і на півдні України, так званих „шварцмеєрдойтше". Внаслідок безладного відступу радянських військ вони уникли евакуації на схід і залишилися на окупованій німцями території. Але під час відступу гітлерівської армії 1943-44 років німецька влада евакуювала їх до Німеччини і Польщі. Тут вони були захоплені радянськими військами і спеціяльними загонами державної безпеки повернені до Радянського Союзу, але не в рідні місця, а в спецпоселення у Сибіру і в Комі АРСР. Кількість таких німців сягає понад чверть мільйона чоловік.

Доля переселених німців, як і інших народів СРСР, за часів Сталіна була утаємничена і світ нічого про них не знав. Аж після XX з'їзду КПСС, коли рушила крига нечуваної тиранії, людство жахнулося від кошмару режимних таборів спеціяльного поселення. Ще ніхто не може назвати цифру тих незліченних жертв садистів XX ст., які можуть похвалитися найдосконалішими у світі катівнями. Саме у таких катівнях утримувалися не тільки німці, а й інші виселені народи, зокрема татари, калмики, чеченці, інгуші. З них — тільки німці і татари, які до війни мали свої автономні республіки, і досі не одержали права на свої землі, німці проживають тепер у середньоазіатських республіках, головним чином у Казахстані і Киргизії. Незначна частина німецького населення проживає у Литві, Латвії та Естонії. Так, наприклад, у березневому числі журналу „Спутник" можна прочитати, що німецьке населення Литви становить 0,41 проц. населення республіки. Очевидно, у Литві тепер не менше 12 тисяч німців. Варто відзначити, що в умовах, які дуже нагадують національний геноцид, німці не піддалися денаціоналізації. Навпаки, національне переслідування породило національну консолідацію. Про це свідчить той факт, що чимало німців, які під час перепису населення 1959 р. не називали себе німцями, зробили це під час перепису населення 1970 року.

Меншою мірою торкнулася німців і мовна асиміляція, хоч за переписом 1970 року німецьку мову назвали рідною лише 66,8% німецького населення СРСР. Починаючи з 1958 року, в Радянському Союзі виходить німецькою мовою дві газети: „Нойєс лебен" у Москві і „Арбайт" у Барнаулі. Ці газети шукають своїх передплатників по всій території Радянського Союзу.

—o—

* **Ізраїльськи уряд** запевнив проводи Православних Церков у Ізраїлі, що в часі відвідин прем'єра Ізраїля Голди Маїр у Папи VI не сталося нічого такого, що нарушувало би права Православних Церков у Ізраїлі.

Вісті з Едмонтону

Жалібна сесія НТШ

ОСЕРЕДКУ НА ЗАХІДНЮ КАНАДУ

Управа НТШ, Осередку на Західню Канаду в Едмонтоні повідомляє, що в неділю, 4-го березня 1973 р. в годині 12.45, в катедральному храмі св. свщ. Йосафата при 10825 - 97 вул. буде відслужена панахида по покійному проф. д-рові Євгенові Вертипорохові, голові краєвого НТШ та голові Наукової Ради. Панахиду відслужать, о. митрат д-р М. Сопуляк, о. митр. радник В. Чопей і о. Я. Федуник.

Після панахиди, в залі під катедрою, наш Осередок НТШ вшанує світлу пам'ять померлого жалібною сесією. Короткий реферат про працю і заслуги проф. Вертипороха для українського суспільства і наукового світу виголосить д-р Борис Рудик.

Запрошуємо усіх членів і прихильників НТШ до численної участи в панахиді і жалібних сходинах.

За Управу НТШ.
Іван Хома — секретар

—o—

Проф. Я. Рудницький в Едмонтоні

В Едмонтоні побував проф. Я. Рудницький з Вінніпеґу, який мав доповідь на Сковородинській сесії НТШ про Сковороду й Шевченка в неділю, 18 лютого.

В понеділок, 19 лютого проф. Я. Рудницький в товаристві проф. Яр Славутича відвідав „Українські Вісті", оглянув нашу друкарню та передав Редакції перший том свого Етимологічного словника української мови.

CONTINUITY & CHANGE
THE UKRAINIAN FOLK HERITAGE in CANADA

An EXHIBITION from the NATIONAL MUSEUM of MAN
NATIONAL MUSEUMS of CANADA, OTTAWA

Moose Jaw, Sask. Moose Jaw Art Museum January 16 to February 4.
Edmonton, Alta. Provincial Museum and Archives of Alberta March 1 to 31.
Saskatoon, Sask. The Saskatoon Gallery and Conservatory Corporation April 1 to 30.
"Mendel Art Gallery"

ТЯГЛІСТЬ І ЗМІНА
УКРАЇНСЬКА НАРОДНЯ СПАДЩИНА — КАНАДА
ВИСТАВКА: Національного Музею Людини та Національних Канадських Музеїв, Оттава.

Мус Джо, Саск., Мистецький музей у Мус Джо від 16 січня до 4 лютого

Едмонтон, Алберта, Провінційний музей і архіви від 1 — 31 березня

Саскатун, Саск., Саскатунська Ґалерея та Консерваційна Корпорація від 1 — 30 квітня. „Мистецька ґалерея Менделя"

Чим більше маєте дітей, тим менша сума вашого прибутку підлягає оподаткуванню. Але, крім того, є ще інший спосіб зменшити податок.

Дозвольте нам бути частиною вашої родини

Коли ви й Геретидж Трост зійдетеся разом, щоб поговорити про зареєстрований ощадностевий пенсійний плян, то означає для вас поважне зменшення податку від ваших прибутків у 1972 р.

Але ви маєте на те час лише до 28 лютого ц.р. Якщо ви ще не належите до пенсійного пляну, ви можете вплатити суму до висоти $4,000.00, або 20% ваших прибутків, залежно від того, яка сума буде менша. Якщо ви не належите до пенсійного пляну, ваша границя ощадностей на цьому конті буде менша, але ви всетаки зможете заощадити деяку суму, що не буде підлягати оподаткуванню.

Якщо ви вплатите гроші на Ощадностевий пенсійний плян Геритидж, ви маєте повну контролю над вашими грішми. Ви можете їх інвестувати або в гарантованих цертифікатах на процент, або можете їх інвестувати в уділах („шерах"). То може зробити для вас, із вашого доручення, брокер, або й ви самі. А ми вам дамо всякі поради в тій справі яких ви захочете. Або виберіть собі якусь комбінацію в інвестиціях й дивіться, як ваші гроші побільшуються.

Якщо надійде час іти на пенсію, ви будете мати забезпечений прибуток на ціле життя. І ви будете вдоволені, що ви нам дозволили бути частиною вашої родини.
Ґерітедж Трост: то є Албертська компанія, яка є зацікавлена вашою будучністю. Телефонуйте, пишіть, або зайдіть до нас, перед 28 лютим цього року.

HERITAGE TRUST
10166 - 100 ST.
EDMONTON
ALBERTA
T5J 0P5
Phone: 429-6656

(Якщо ви не маєте тепер готівки, щоб вплатити її на конто Вашого пенсійного пляну, прийдіть до нас і розвідайтеся про позичку. Навіть відсотки від позички можна відтягати від вашого податку. Того вам ніхто інший не зробить).

За весільним короваєм стоять від ліва: дружба М. П'ятковський, п-во А. й П. Малкевич та дружка М. Рупенталь.

Едмонтон, Алберта

ВІНЧАННЯ П-ВА АНТОНА І ПАВЛИНИ МАЛКЕВИЧІВ

Дня 17 листопада м.р. відбулося в парафіяльній церкві св. Юрія Побідоносця вінчання п. Антона Малкевича з п-ю Павлиною Лапінською. Подружжя благословив парох о. В. Тарнавський. Напередодні, 16 листопада в год. 8 рано в тійже парафіяльній церкві служилась св. Літургія за родину Лапінських та Малкевичів. На цій св. Літургії п. А. Малкевич і п-і П. Лапінська приступили до святих Тайн, приготовляючись в той спосіб до свого вінчання. Відбулось воно при участі всієї родини обоїх. Церква вщерть була виповнена дітьми, внуками, правнуками та гістьми звінчаних п-ва Малкевичів.

По вінчанні відбулось в залі УНДому весільне прийняття для родини та запрошених гостей. Господарем гостини був п. В. Луців. Гостина розпочалась молитвою, яку провів о. парох. За почесним столом сиділи обоє п-во Малкевичі, їхня найближча родина — діти, внуки та правнуки, дружба п. М. П'ятковський і дружка п-і М. Рупенталь, о. парох з дружиною, о. д-р Е. Камінський та п. В. Луців з дружиною. Привітавши гостей, господар представив обоє п-во Малкевичів, з'ясував їх життєвий шлях та побажав багато радости в подружому житті. Від родини говорив зять п-і П. Малкевич п. В. Качмар. Він спинився довго над життям мами, бабуні та прабабуні п-і П. Лапінської-Малкевич. І він і його дружина та дочка п-і Малкевич Анна глибоко вдячні мамі за все добро, яке вона висвідчила їм, допомагаючи в вихованні дітей та внуків. Добра наша мама не доспала, а допомагала доні в вихованні маленьких діточок, водила їх до садочку, доглядала дома, коли батьки мусіли залишати дім, йдучи до праці. „Хай Господь Бог нагородить Вам мамо сторицею Ваше добре серце". — кінчив своє слово зять п. В. Качмар. Вітав п-во Малкевичів від дітей п. А. Малкевича найстарший син Антін. Він побажав татові в новому подружжі всего найкращого. Від Марійської дружини пань при церкві св. Юрія п-ву Малкевичам, а передовсім п-і Лапінській-Малкевич зложила побажання всего добра голова М. дружини п-і М. Гонтарик. Вона окремо підкреслила працьовитість п-і Лапінської-Малкевич в Марійській дружині пань.

Побажання новоженцям зложив теж о. д-р Е. Камінський, вітаючи їх на новій дорозі життя. Отець парох говорив про обоє звінчаних, нав'язуючи до чудового погідного вечора в Україні. Коли стихав гамір дня, коли зорі вкривали погідне небо, в садах розлягався спів українського села. Картина та така погідна, така чаруюча, що її годі нам забути. П-во Малкевичі в старших літах вінчаються — продовжував о. парох. Вінчаються, бо бажають по-Божому вести своє життя. В Його руках наша доля. То ж повинні ми старатись бути гідними Божого благословення. Те Боже благословення напевно спочине на п-ву Малкевичах, бо в Його руки вони себе сьогодні віддали. Багато чого діється сьогодні в світі. Не все можемо похвалити. Але сьогоднішне вінчання можемо сміливо ставити за приклад тим, що то не думають про Бога та про Його святу Церкву. Отець парох висловив радість, що наша парафія збільшується ще одною родиною. З черги внука Маруся привітала діда та бабу від внуків Качмарів, підносячи бабуні гарний дарунок — українською вишивкою прикрашене накриття до снідання.

П-во Малкевичі дякували дітям, внукам та правнукам за приготування гостини, о. пароховi за молитви та вінчання, пану господареві за вміле переведення гостини, а всім приявним за сердечні побажання з приводу весілля. По вечері відбулася весільна забава. До танцю пригравала музика, а п-во А. і П. Малкевичі з вдоволенням слідили за культурним перебігом забави.

З нагоди весільної гостини передано на прес-фонд „УВ" 39.00 дол. За жертву дякуємо, а п-ву Малкевичам бажаємо щасливого подружого життя.

Приятель

Ванкувер, Бр. К.: – у третю річницю смерти

ПАМ'ЯТІ БЛ. П. МИХАЙЛА І МАРІЇ ГОРБАЧ

В середу, 11лютого 1970 р. у Ванкувері упокоїлася в Бозі бл.п. Марія Горбач, проживши 90 років.

Покійна походила родом з села Хотинець, пов. Мостиська, Україна, де вона прийшла на світ в родині Коляса в 1879 р. Тут вона провела свої молоді роки, тут й одружилася із Михайлом Горбачем, звідси виїхала вона зі своїм чоловіком та трьома дітьми

бл.п. Михайло Горбач

до Канади.

Родина осіла на гомстеді в околиці Егримонт, Алберта, де вони жили через довгі роки. Попри свою працю покійні Горбачі завжди мали час на сповнювання своїх релігійних обов'язків.

Були вони не лиш добрими парафіянами, але їх гостинний дім був завжди відкритий для всіх священиків, що приїздили на відправи в їх околицю. В їхній хаті нераз перебував покійний Архиєпископ Василій (Ладика), що обслуговував ті кольонії та о. Ю. Слота ЧСВВ.

В часі другої світової війни, після 1940 р. п-во Горбачі продали фарму й перенеслися до Ванкуверу, де покійний працював до кінця свойого життя.

Муж Марії, бл.п. Михайло помер 14 січня 1955 р. у Ванкувері на 72 році життя. Похоронено його 17 січня 1955 з церкви Покрова Божої Матері.

Після смерти мужа покійна Марія проживала у свойого сина Івана у Ванкувері. Тут вона й захворіла і, по важкій недузі, померла в шпиталі.

Покійну похоронено також з церкви Покрова Божої Матрі 16 січня 1970 р. Тлінні останки покійної зложено на цвинтарі Форест Лавн Меморіял Парк.

Покійні Михайло й Марія полишили в смутку трьох синів: Іван і Андрій у Ванкувері та Василь у Вайт Горс; шість дочок: Катерину зам. Климчук у Ванкувері, Анну зам. Качур в Едмонтоні, Марію зам. Полевчук в Егрімонті, Софію зам. Вілфлінгсайдер в Едмонтоні, Розалію зам. Меклалин в Сіятел США та Френцис зам. Редкліф у Каліфорнії США, внуків і правнуків.

бл.п. Марія Горбач

На згадку з нагоди третьої річниці смерти Мами і вісімнадцятої річниці смерти Батька п-і Анна Качур з Едмонтону зложила на "УВісті" 15 дол.

Спасибі за жертву, а покійним Михайлови й Марії Горбач нехай дасть Небесний Отець царство небесне й вічну пам'ять.

Квіти, що не в'януть

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БЛ. П. ІВАНА ПАРТИКИ

„Ой зацвила черемшина білим цвітом, на третього березня 1972 р. Іван попрощався з білим світом".

Покійний Іван народився в Жеребках Королівських коло Тернополя, в Україні.

Покійний Іван приїхав до свого батька, що виїхав був самий до Канади, з мамою й замешкав у Спірс, Саск.

Тому, що тут не було рідної церкви, бл. п. Іван при допомозі жертвенних людей, за власні гроші і гроші, що лишив йому тато, побудував церкву, яка стоїть досі.

Похорон покійного відбувся у Норт Баттлфорд.

Замість квітів на могилу складає родина покійного 10 дол. на прес-фонд „УВістей".

Дружина і сини
Богдан, Микола,
Іван і Ілля Партика
Спірс, Саск.

Спасибі за жертву, а покійному вічна пам'ять і небесне царство.

Меннінґ, Алберта

НЕВ'ЯНУЧИЙ ВІНОК В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БЛ.П. МИКОЛИ БОСАК

Вже рік минув, другий наступив, як мій муж Микола вічним сном спочив. Сумна мені хата, мій мужу без тебе, ніколи не можу забути за тебе. Я без тебе, мій мужу ще цілий місяць в тій хаті жила, а відтак знова на Північ до Меннінґ вернула.

Приходили мої діти мене розважали і нераз мене у хаті заплакану застали. І буду я мій мужу за тебе молитись і за тебе не забуду, доки буду жити.

Поховала я першого мужа Миколу Ґозінського; сумно було самій жити і знайшла я тебе, мужу, і хотіла з тобою свій вік докінчити, але тебе Господь забрав скорше і я лишилася знова сама. Нехай буде Божа воля.

Спи мій мужу легким сном, нехай канадська земля буде тобі легкою, як пір'я.

Горем прибита
жінка Н. Босак.

З нагоди роковин смерти переслала п-і Н. Босак 5 дол. на "УВісті". Щиро дякуємо, а покійному Миколі нехай дасть Господь вічну небесну щасливість і вічну пам'ять між людьми.

Данкен, Бр. К.

ПОХОРОН БЛ. П. ОЛЕКСИ ГУЦУЛЯКА

В понеділок, 30 жовтня 1972 р., з волі Всемишнього, відійшов до вічности муж, батько й дідуньо бл. п. Олекса Гуцуляк.

Покійний народився в селі Могиляни в Україні 29 лютого 1896 р. в родині Юрія й Василини.

До Канади приїхав в 1912 р. шіснайцять - літним юнаком і заїхав до Кенори, Онт. Хоч тяжко було в той час знайти працю, але тому, що був високого росту, дістав за якийсь час працю в тартаку, що була віддалена три милі від Канори.

Покійний зараз після приїзду вписався до т-ва "Просвіта" і до парафії св. О. Миколая в Кенорі.

1916 р. будували в Кенорі церкву і покійний помагав як міг, бо був щирий і любив Бога понад усе.

Бл.п. Олекса одружився з Анастазією Білик в 1922 році. Покійний був лагідний, милосердний, працьовитий і помагав всім, що помочі потребували.

Будучи дуже побожним він не забував і про "церкву в потребі", складаючи на те жертви.

Не було, мабуть, неділі, щоб покійний не був на св. Літургії і завжди приймав св. Причастя.

Бл.п. Олекса завжди пам'ятав на слова Христа, що "не знаєте ні дня ні години, коли Син Божий покличе вас. Будьте готові стати на суд справедливого Бога". І так сталося, що несподівано покликав його Господь до себе.

В Кенорі, де жив покійний, працював довгі роки з церковному заряді аж до 1964 року. Тоді пішов на пенсію, а в 1966 р. виїхав на сталий побут до Данкен Бр. К.

І тут покійний Олекса мав щастя належати до парафії св. О. Миколая у Вікторії Бр. К.

За короткий час свого тут пербування здобув собі багато приятелів між своїми й чужими, бо любив людей і всім бажав добра. Доказом пошани до нього була велика кількість людей на його похороні —, а Данкен віддалений від Вікторії 50 миль. Були українці, було багато чужинців.

Ще будучи у Кенорі покійний лишив по собі гарну пам'ятку: купив гарні священичі ризи до церкви й записав два льоти землі для церкви.

Похорон покійного був 2-го листопада м.р. з церкви св. О. Миколая у Вікторії, Бр. К.

В середу 1-го листопада в похоронному заведенні "Герст" у Данкен відслужив парох о. І. Макух Парастас, а в четвер 2-го листопада св. Літургію і похорон в церкві у Вікторії.

Похоронено покійного на цвинтарі "Роял Овк Парк" у Вікторії Бр. К. Домовину несли: Тоні Федун і Василь Ґала-зяті, Дон

бл.п. Олекса Гуцуляк

і Давид Федун, Двид Гуцуляк і Маркіян Ґала-внуки.

Покійний полишив в смутку опечалену дружину Анастазію, сина Ярослава з родиною-в Портленд США, дві доні: Оленку зам. за Антоном Федуном (миве у Мекензі Бр. К.) і Іванку зам. за Василем Ґала, що живуть у Данкен, десять внуків і одного правнука, а в рідним краю рідного брата, дві сестрі і дальшу родину, а крім цього багато приятелів — своїх і чужих.

Після похорону був в хаті покійного обід, в часі якого всі з жалем згадували бл.п. Олексу і складали жертви на св. Служби Божі за його душу.

Спочивай спокійно наш любий мужу, батьку і дідуню. Як ти спокійно жив так і тихо від нас відійшов. Нехай милосердний Господь прийме твою душу до свого царства, де вже нема ні бою ні смутку лиш радість на віки з Богом, котрого ти любив цілим серцем все своє життя. А канадська земля хай буде тобі легком, бо ти за 60 років багато для неї напрацювався; а ми у наших молитвах не забудемо тебе ніколи. Вічна тобі пам'ять.

Родина й приятелі.

Родина покійного зложила на "УВісті" 20 дол. Щиро дякуємо, а покійному Олексі, що недавно святкував свій 50-річний ювілей подружжя і так ненадійно відійшов з цього світу, нехай подасть Господь небесне царство і вічну пам'ять між рідними і приятелями.

Клопоти університетів

Канадські університети мають чималі фінансові клопоти наслідком зменшення числа студентів. Провінційні уряди платять домогу відповідно до числа студентів. Торонтський університет Йорк сподівався мати 12,602 студентів й дістати на них 41 мільйонів долярів від провінції. З уваги на те, що цього року записалося на 1,273 студенти менше, університетові обтяв провінційний уряд 4.1 мільйонов долярів.

Редвотер, Алберта: – в другу річницю сметри

БЛ. П. СТЕФАНА МАЛЬОВАНОГО

Стефан Мальований народився 15. серп. 1891 р. в с. Звиняч, пов. Чрткі в Україні. В квітні 1914 р. якраз перед першою світовою війною, 23-літним парубком він приїхав до Канади. Його подорож тревала довго і так 3 дні залізницею зі Львова до пристані Гамбургу, там мусів чекати ще 3 дні на корабель. Відтак уже кораблем до Галіфаксу в Новій Шкотії подорожував 27 днів, а з відси залізницею через Монреал, Вінніпеґ і поблизькі американські стейти аж до Келгари їхав дев'ять днів. Він прибув як гість до одного односельчанина Стефана Мудрого у Велику Суботу перед Великоднем і тут дуже дивувався, що в тих днях ще така тверда зима, а там у рідних сторонах господарі вже веснували.. Зразу став він на працю при парових моторах у копальнях і при інших зайнятях, та заощадивши дещо грошей, він набув гомстед у Редвотер, очистив троха землі і поставив найконечніші господарські будинки.

бл.п. Стефан Мальований

17. червня 1926 р. він одружився з Анною Стасюк, котра прибула до Канади рік тому. Анна народилася 14. черв. 1902 р. в Шилинцях, пов. Кіцмань в Україні, там ходила до школи, а в час війни натерпілася від різних фронтових операцій. Її брат Діонізій написав з Канади вже по війні, що він задумує її забрати сюди й вона на це охотно погодилася. Стефан і Анна Мальовані напрацювалися на гомстеді, однак ніколи не нарікали, бо тут не зазнавали тої кривди від займанців якої вони натерпілися в рідних сторонах. Від самого початку вони включилися в парафіяльне життя і були жертвенні на добродійні і релігійні цілі. На старість, коли вже здоровля не дописувало, господарство вони продали, купили хату в Редвотер у 1955 р. і тут замешкали. Стефан із тяжкої праці почав щораз більше занепадати аж вкінці помер 1. липня 1971 р. Похоронні відправи відбулися в церкві в Редвотер і похоронено його на цвинтарі св. Михаїла в Едмонтоні. Опечалена Анна зложила на прес-фонд УВ 15 дол., за жертву дякуємо а душу її мужа нехай Господь прийме до небесної щасливости.

Саскатун, Саск.

ПОХОРОН БЛ. П. ТЕОДОРА БАЙДИ

В четвер, 21 вересня 1972 р .помер на 86-му році життя бл. п. Теодор Байда.

Разом з дружиною приїхав до Канади в 1901 році зі села Жабокруки пов. Городенка, Україна. Поселився в околиці Ростерн, Саск., де перебували якийсь час. Опісля купили фарму в околиці Сматс, Саск., і там обоє господарили довгі літа. Праця була дуже тяжка, бо треба було корчувати ліс, щоб можна було поставити хату і щоб було де посіяти.

Обоє були добрими членами своєї церкви у Сматс і радо помагали потребуючим. Завжди помагали в праці біля церкви, якої жодної неділі не опускали. Бог поблагословив їх чотирма синами й чотирма доньками.

Коли вже їх сили ослабли, покинули свою хату й пішли на спочинок до старечого дому.

Похоронили покійного з церкви св. Ап. Петра й Павла. Похоронні богослужби відслужив о. М. Бздел.

Тіло покійного зложено на католицькому цвинтарі. Несли тіло покійного Евген Дептух, Евген Байда, Роджер Байда, Йосиф Байда, Олекса Байда і Йосиф Гнатів.

Бл. п. Теодор лишив у смутку свою дружину Теклю, синів: Петра в Абердін, Саск., Антона в Торонто, Миколу у Сматс, Саск., Модочок: Югаську Твердом у

бл. п. Теодор Байда

риса у Саскатуні, Саск. та Ванкувері, Марію Корпан, Ольгу Дептух і Франку Гнатів у Саскатуні, Саск.

Також тужать за дідом 17 внуків і 14 правнуків, двох братів Іван і Дмитро оба в Абердін, Саск., і сестра Анна Шаваґа у Саскатуні, Саск.

Родина покійного щиро дякує усім, що були на похорочі покійного і пересилає на „УВісті 15 дол.

Нехай свята землиця буде йому легка як пір'я.

Щиро дякуємо за жертву, а покійному Теодорові нехай дасть Господь щасливий відпочинок в небі і вічну пам'ять на землі.

М. А. С.

Представниця „Українських Вістей" в Айтуні

Цим подаємо до відома наших Передплатників, що п-і Анна Байталан є представницею „Українських Вістей" у Айтуні, Саск. і є уповноважена збирати передплати на „Українські Вісті" в Саскачевані та виставляти посвідки на вплачену передплату.

Вітаємо щиро п-ю А. Байталан в рядах наших співробітників у поширюванні нашої газети.

Адміністрація „Українських Вістей"

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.
В НАС МОЖНА КУПИТИ ЕСПАНСЬКИЙ ШАФРАН

STEVENS RENTALS
ВИНАЙМАЄМО
КРІСЛА ДО ПЕРЕСУВАННЯ
АБО КОМОДИ
(WHEELCHAIRS OR COMMODES)
по 10.00 дол. місячно з правом на купно

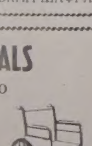

В нас можна купити теж інше приладдя для інвалідів та хворих для вжитку в кімнатах хворих
10439A - 124 Street, Edmonton
Tel.: 482-4340

ВЕСНЯНА ПРОЩА
до Риму та Люрду
ВІД 15 – 30 ТРАВНЯ
Побут у Люрді чотири дні. Відтак оглядини Риму та околиць.
За окремою доплатою довільні прогульки до Неаполю, Капрі та Помпеїв.
Кошта прощі, за переліт туди й назад, всі готелі та повне прохарчування та всі відвідини пам'яткових місць в Римі та Люрді —
$763.00 З ЕДМОНТОНУ
Прощу погодився провадити о. митрат М. СОПУЛЯК, що побував у Люрді та Римі вже багато разів.
За ближчими інформаціями звертайтеся до:
Astro Travel Service
10019 - 103 Avenue Tel.: 423-2351
Centennial Building, Edmonton, Alberta

Мондер, Алберта

ПОХОРОН БЛ. П. ВІКТОРІЇ ЛИСАК

бл. п. Вікторія Лисак

У четвер, 11-го січня ц.р. упокоїлася в Бозі бл. п. Вікторія Лисак. Покійна Вікторія, з роду Ставнича, народилася в Кракові, Алберта 13-го жовтня 1900 р. До школи ходила в рідній місцевості. В 1916 р. вийшла заміж за Юліяна Лисака. У Кракові вони фармували до 1950 р., коли то перейшли жити до Мондеру ,де покійна й померла.

Крім мужа Юліяна, покійна осиротила семеро дітей. Чотирьох синів: Михайла в Мондері, Миколу й Дмитра в Едмонтоні і о. Бориса, пароха в Мирнам; три доньки: Анну зам. за Алеком Якимишин, Марію, зам. за Николою Кузик та Джосі Нагайовську, усі в Едмонтоні. Кромі того 25 внуків та 10 правнуків.

Її оплакують також вісім братів: Войтко, Франк, Лев, Іван, Антін, Йосиф і Михайло Ставничі, усі з Едмонтону, дві сестри: Анна, зам. за Антоном Філіпс та Марія, зам. за Стефаном Букедою — обі в Едмонтоні.

Парастас відправили в церкві св. Ап. Петра й Павла в Мондері о. Й. Кончак ЧСВВ, о. Р. Стародуб, парох Іннісфрі та о. Б. Лисак, син покійної, в п'ятницю, 11-го січня. В час парастасу промовляв о. В. Ваврик ЧСВВ, згадуючи життя і працю покійної в Кракові, а передусім у Мондері.

Заупокійну св. Літургію відправили в церкві св. О. Миколая у Едмонтоні в суботу, 13-го січня о. Б. Лисак, о. В. Волошин і о. М. Дядьо, парох церкви.

Перед „Послідним цілуванням" промовляв о. М. Дядьо. Він звернув увагу, що багатьом славним людям ставлять по їх смерти пам'ятник. Покійна Вікторія, як кожна мама, поставила собі живий пам'ятник, яким є її добрі діти. Передовсім один з них, о. Борис, як довго житиме буде живим пам'ятником віри своєї мами й любови Бога, що виховала сина на слугу для Христа. Другий син хоч не дійшов аж до престола, служить в церкві дяком. Та й решта дітей по своїм спроможностям є живим пам'ятником любови рідної мами, на місцях, де їх в житті Бог поставив.

Вкінці о. Дядьо попращав покійну від родини й численних приятелів, а родину і приятелів від покійної. Приявні зложили при послідному цілуванні свої жертви на поминальні Служби Божі.

Після зложення тіла на цвинтарі св. Михайла в Едмонтоні, учасники похорону вернулися до церкви, де жіноцтво з ЛУКЖ приготовило для всіх перекуску. В імені родини подякував усім за участь в похоронах о. парох церкви св. Миколая.

Покійна належала до відділу ЛУКЖ в Мондері, до Апостольства Молитви, а також до третього чина ОО. Василіян, і була членом музею в Мондері.

В час, коли ще існував Інститут св. Йосафата, покійна в час навчання на університеті куховарила в Інституті, а в час вакацій на діточій оселі Пілжен Лейк — через вісім років. Від коли перейшла жити до Мондеру була дуже діяльна при церкві і церковних організаціях.

Родина покійної складає 25 дол. на фонд „УВістей" і дякує усім священикам за прислугу, і молитви, багатьом жертводавцям на заупокійні Служби Божі за покійну, жінкам з відділу ЛУКЖ — св. Миколая за приготування перекуски, всім, що склали вислови співчуття, що прислали квіти, похоронному заведенню Федун у Вегревил, усім учасникам похорону, що чим небудь і найменшим причинилися, а передовсім своєю участю, до звеличання сумних похоронних обрядів.

Ми віримо, що дружина, наша мама, баба, прабабка, і сестра спочиває по трудах життя в домі свого небесного Вітця в щастю на віки.

Хай пам'ять про неї живе у родині і в серцях тих, що пролили сльози за покійну, як вона від нас відійшла.

Муж, діти, внуки, правнуки, братя і сестри.

Щиро дякуємо за жертву, а покійній Вікторії нехай небесний Отець нагородить за її трудяще для церкви і Бога життя вічним щастям в небі і довгою пам'ятню на землі.

Заупокійна св. Літургія в сороковий день смерти покійної Вікторії відправиться в церкві св. О. Миколая.

Скаро, Алберта

ПОХОРОН БЛ. П. КАРЛА ЗАЇЛО

В середу, 11-го жовтня року 1972 парафіяльна церква Воздвиження Чесного й Животворного Хреста Господнього в Скаро, Алта, прощала похоронними Богослуженнями й співаючою Службою Божою свого довголітнього „старшого брата", покійного Карла Заїло. Він услугував при цій церкві повних 25 років. Завжди був він на час перед відправами, щоб церкву зимою огріти, а в літі отворити. Услугував при вівтарі з набожністю, що всіх будувала. До священиків, так парохів, як і місіонарів, ставився з великою пошаною та любов'ю. В захристії та в святилиці утримував взірцевий порядок і тому ціла церква притягала при різних нагодах вірних та й гостей. Не дивно, що на похорон такого заслуженого слуги парохіяльної церкви та її захристій і вівтаря, зібралася велика громада близьких і далеких вірних, рідних і знайомих. Похоронні богослужби, Службу Божу та проповідь відслужив ігумен мондерського манастиря ОО. Василіян, о. Рафаїл Мельник. Поховано тлінні останки покійного на церковнім цвинтарі в Скаро.

бл. п. Карло Заїло

Покійний приїхав до Канади 1901 р. двотижневою дитиною. Його батьки Михаїл та Катерина Заїло приїхали до Канади в грудні 1901 року з Галичини. Родина осіла на фармі в дистрикті Скаро і покійний прожив на ній ціле своє життя. Оженився він 1940 року з Настею, дочкою Юрія і Меґґі з Дельф, що була йому доброю подругою життя. Вони мали три дочки, які тепер всі на свойому. Перша з них Ґледис Ал Семенюк живе в Вернон, друга Віолетт Ларрі Джовнс тепер у Вікторії (обі в Бр. К.), а третя Розадел Іван Старко в недалекім Едмонтоні. Від дочок дочекався покійний трьох внуків. Оставив у жалобі одного брата Григорія в Лемонт і 4 сестри: Анну Сироту в Колман, Еву Ґ. Ґодард в Едмонтоні, Марію Ґ. Ґалун у Редвей, і Кей П. Дорогобуш у Белвю.

Проживав покійний на своїй фармі, недалеко Стар, де провадив зразкову фарму. Почав він її ще 1948 р. під наглядом і порадою окружного агронома Фреда Маґери з Веґревіл, що був присутний на похороні й опісля в церковній залі, на поминках — сказав людям цілу історію того небувалого діла. Покійний любувався в розумній господарці, мав до того хист і замилування. Його культурно вироблені арки були славні на цілу Алберту. Фарму ще прикрашували самим покійником різьблені з дерева звірята. Це був господар-рільник з розумом і з артистичним даром. Дистриковому агрономові було завжди приємно возити туди своїх гостей-агрономів з інших округ, бо було що показати.

Тепло прощали парафіяни свого „старшого брата", сумно клонились церковні хоругви й хрест процесійний над його труною і гробом, сльозами жалю скропили долівку церкви й дорогу на цвинтар його полишені рідні, особливо подовіла жінка його, Настя.

Вічна пам'ять Покійному! Всі сподіємось, що на порозі раю привітали його ангели Божі зо словами: ввійди, слуго вівтаря Божого на землі, перед вічний вівтар Божий у небесах!

Церковному комітетові, що приложив багато старання до величавости похорону, всім парафіянам і гостям за участь, похоронному заведенню Парк Меморіял за гарну услугу, а найбільше о. ігуменові Р. Мельникові за відправи й проповідь та слова християнської потіхи. складає найщирішу подяку

засмучна жена Настя з родиною

Присутні в час похоронної тризни зложили на „УВісті" 54.35 дол. Щиро дякуємо за щедру жертву, а покійному Карлові Заїло, що вже тут на землі почав в особливий спосіб служити Богові при престолі в церкві, нехай подасть Небесний Отець вічну нагороду, щоби й в небі він мав ласку бути між тими, що прославляють Бога на віки. Вічна йому пам'ять.

Признання за виставку української вишивки

Відвідуючи наших дітей в Едмонтоні, я мала велику приємність бути на закінченні курсів вишивки й кераміки.

Ті курси, як мені сказали, були заплановані для відзначення 20-річчя оснування музею під проводом Єпархіяльної управи ЛУКЖ та Музейного комітету.

Закінчення цих курсів відбулося в авдиторії Провінційного музею.

На закінчення прийшло понад тисяч п'ятьсот осіб, а лиш 400 знайшли місце в залі, де відбувалася концертова частина виставки. Чудовими були виступи танцюристів, а ансамблеві „Мережі", на мою думку, не має рівного.

Програмою проводила голова Епархіяльної управи ЛУКЖ п-і Л. Слобода. Вона в своїм слові сказала, що ціллю тієї виставки є збагатити культурне життя в Канаді та наглядно показати наші культурні надбання як спів, вишивки, наші традиційні писанки та кераміку нашим співгірожанам. А сьогодні — говорила голова — ми ще щасливіші, що можемо показати працю наших курсанток, яких було понад сто (між ними більшість тут роджених).

Виставка української вишивки була дуже старанно уставлена, з чого було видно, що над укладом працювали фахівці.

Треба дати признання інструкторкам за науку, вишивальницям за мозольний труд, опікункам за опіку, а проводам так музейному як і Епархіяльному за провід.

Особисто складаю щиру подяку паням, котрі мене запросили а найбільше п-і А. Приймі за так гарно проведений час підчас цілої програми.

Найбільше вдячна я за те, що багато навчилася з тієї вистави. Моїм бажанням є, щоб і другі Епархії пішли Вашими слідами, дорогі едмонтонські пані.

Петронелля Чепига,
Саскатун

Річні збори відділу ЛУКЖ при катедральний парафії св. Юрія в Саскатуні

В місяці грудні м.р. відбулися річні збори відділу ЛУКЖ при катедральний парафії св. Юрія з участю 65 членкинь.

Збори відкрила голова відділу п-і Ірина Ковалюк, секретарювала п-і Петронелля Чепига.

Зборами проводила голова відділу. Зі звітів управи та окремих комітетів було видно, скільки праці вклали членкині відділу в минулому році.

Фінансовий звіт виказав у прибутках 30,000 дол. З того найбільше видано на сплату довгу парафіяльного дому „Осередок молоді".

Відділ має понад 200 членкинь. Сходини відбуваються раз у місяць, крім вакаційних місяців.

На діяльність відділу складаються також чайні принаття: на весні з метою приєднання нових членкинь та для Сестер св. Йосифа.

На сходинах читають обіжники від Єпархіяльної управи та слухають доповідей. Відділ передплачує журнали та часописи.

Членкині відділу влаштовують Свят-вечір з відповідною програмою, яку проводить хор відділу ЛУКЖ.

На спільному свяченому, що його приготовив відділ ЛУКЖ виступав також хор відділу з гарно виведеними гагілками. Наш хор відділу ЛУКЖ виступав на різних імпрезах, у фестивалі колядок, в радіо-передачі з нагоди Христового Різдва, що її організувала Централя УКатоликів Канади. Дириґентом хору є п. С. Чепига.

Відділ ЛУКЖ влаштував в м. році курси писання писанок та вишивок, які закінчилися виставкою та продажжю писанок, домашнього печива та вишивок.

Відділ провадить садочки для дітвори і оплачує садівничку, а для дітей по першім св. Причастю влаштовує спільне снідання (і для їхніх батьків).

В харитативній ділянці відділ дає жертви для сиріт в Айтуні, а також для хворих-калік. Відділ взяв під свою опіку одну дівчину в Бразилії, збирав жертви на фонд „500", на стипендії за найкращі осяги в науці української мови. Членкині дають печиво для умово-хворих у шпиталі в Норт-Баттлфорд, для розпродажі інтернаціонального печива, з чого дохід призначений для дітей-калік, відвідують хворих членкинь по шпиталях та домах та жертвують на Служби Божі.

Відділ має своїх представниць у Суспільній опіці жіночому відділі КУК, в Червоному й Білому Хресті, в Жіночій раді та співпрацює з тими організаціями.

Після звітів вибрано управу відділу на 1973 р. в такому складі: пані: І. Ковалюк — голова, К. Замулинська — 1-ша заст., А. Золінська — 2-га заст. і Р. Камінська 3-тя заст. голови; К. Козак — рекордова секретарка, Н. Гишка — фінансова секретарка, Р. Камінська — скарбничка, П. Чепига — референтка української преси, П. Орищак — референтка хроніки, С. Тачек — референтка суспільної опіки, К. Замулинська — представниця до дому для умово хворих. Контрольна комісія: Михайлина Рибчинська, Маріянна Шутяк і М. Кобзей. Емілія Панамароф — членські вкладки; культурно-освітня референтура: П. Чепига, А. М. Баран, А. Комаріцька, П. Смицюк. Господарський комітет: Й. Чубак; до помочі: Г. Войтович, Г. Ковальська, А. Стахів, А. Золінська, Н. Калитюк, Ю. Підскальний, К. Козак і М. Симак; опікунки дому св. Йосифа: А. Комарніцька і Е. Вербіцька; опікункою молодечого хору обрано Розалію Шинкарук; комітет куховарської книжки: пані: П. Мялковська, Е. Саранчук, П. Чепига, Е. Панамароф, Е. Ґабрух, М. Рибчинська, К. Гнатюк, Р. Шинкарук і А. Пеля; сестрицтво: пані: М. Михайлюк, О. Костюк, А. Стадник, О. Сеник, М. Лисик, П. Боднарчук, М. Жарий, М. Корпан і Й. Габрух; куховарки: пані: А. Комарніцька, П. Каски, А. Гнатів, Д. Салинюк, Б. Білий, В. Підскальний, О. Костюк і М. Крамчинська.

З праці ЛУКЖ в Норт Баттлфорд, Саск.

У неділю дня 10. грудня 1972, заходом відділу ЛУКЖ в Норт Баттлфорд, уряджено свято "Святого Николая". Приготуванням програми занялася п-і Анна Приступа, касирка ЛУКЖ та опікунка молоді при нашій парафії. Програма цього року була дуже скромна, тому що ми не могли дістати відповідної залі, і свято відбулося в церковній пивниці. Діти відспівали пару колядок та пісню в честь О. Николая "о хто, хто Николая любить", та по цім загостив Отець Николай, щоб чемним дітям роздати дарунки. Ролю О. Николая виконав п. Дмитро Галко. Найперше обдаровано діточок, а по цім усі гості що були на залі дістали дарунки. По скінченні свята, членкині відділу ЛУКЖ гостили діточок і гостей перекускою. Дітий, що брали участь в святі було 37, а гостей понад 40.

Загальні Збори Відділу ЛУКЖ

Загальні збори відбулися у вівторок 5.грудня 1972 р. в церковній залі. На зборах було 23. членкині.

По молитві, яку провів о. Б. Бачинський, голова п-і Анна Чабан відкрила звичайні місячні сходини т-ва. По вислуханні звітів касирки і секретарки, вирішено зробити спільну Свят-Йорданську вечерю, та пологоджено кілька біжучих справ.

Предсідником річних зборів був о. парох. По заслуханні звітів касирки та секретарки та по висловленні їм подяки за їх працю, промовила п-і Анна Чабан. Коротко та щиро подякувала членкиням за їх працю та труди які вони вложили для добра товариства, та закликала до дальшої щирої праці. Вибрано на 1973 р. паню: Софію Ткачук — головою, першою заступницею — Марію Климчук, другою — Стефанію Бачинську, третьою — Катерину Гарбуз. Скарбничкою залишилася п-і Анна Приступа, п-і Анна Чабан вибрана секретаркою, а п-і Анна Кравчук провадить хроніку товариства. Кольпортеркою "Нашої Дороги" є п-і М. Голота. Вибрано дві кореспондентки, до української преси п-ю С. Бачинську, для англьомовної п-ю А. Чабан. Контрольна комісія залишилася та сама, яка була в 1972. році, а саме: Пані: Юлія Ваврик, Дора Омелян і Емілія Шумка. Керівником імпрез вибрана знову п-і Марія Підверецька. До привітального комітету ввійшли слідуючі пані: С. Бачинська, З. Шевчук, Д. Чепак, М. Хлібецька і М. Підвербецька. Старші сестриці, які так гарно дбають про нашу церкву, залишилися майже ті самі пані: П. Урбан, А. Бочар, М. Климчук, О. Хоміцька, М. Хлібецька, М. Каралаш, А. Палійчук і А. Кравчук. Господинями, в яких руках лежать усі весільні приняття і інші імпрези, є пані: З. Шевчук, А. Бочар, П. Урбан, М. Хлібецька, О. Хоміцька, М. Каралаш, С. Дудик, К. Побран, Ю. Біла, Ю. Куцак, Д. Омелян, М. Костюк, М. Галко і А. Палійчук.

В комітеті імпрез є такі пані: М. Климчук, С. Бачинська і К. Гарбуз.

Культурною працею товариства занимаються: А. Приступа, С. Бачинська і С. Ткачук.

Збори закінчено молитвою і перекускою.

СВЯТ-ЙОРДАНСЬКА ВЕЧЕРЯ

У вівторок дня 19. січня ц.р., в год. 6. вечора у нашій церкві відправлено молебень в честь Пречистої Діви Марії, а по нім відбулося торжественне Йорданське Водосвяття. При гарній та теплій погоді багато людей взяли участь у відправі та водосвятті. По освяченні води о. парох покропив свяченою водою церкву і присутніх людей та запросив усіх на Свят-Йорданську вечерю, яку приготовили у церковній залі членкині місцевої Ліги католицьких Жінок.

Понад 120 осіб засіли до смачної і гарно поданої вечері. Вечеря складалася зі всіх Свят-Вечірних страв та м'яса. В часі вечері о. Бачинський побажав ще раз усім щастя, здоров'я та Божого благословення у 1973 році, та звернувся з проханням до гостей, за жертвою для сиріток в Айтуні.

Збірку перевели дві школярки: Данися Просецька і Тереса Гарбуз. Збірка принесла 57 дол., які передано на руки пані Анни Приступа, касирки ЛУКЖ, щоб через товариство переслати в дарунку для сиріток. По вечері, церковний хор відспівав кілька колядок для тих гостей, яких не відвідано з колядою в часі Різдва Христового, ізза браку часу.

Так при співі коляд та пісень, на товариській розмові перейшов приємно Свят-Йорданський вечір.

С.Б.

Річна конференція КУК у Саскатуні

При участі 111 делегатів і гостей відбуто в Саскатуні в днях 10 і 11 лютого 1973 першу, після 10-го Конгресу, річну конференцію КУК під знаком:

— Збереження сили українських скупчень в Канаді,

— Використання нових елементів в організації нашої праці,

— Забезпечення фінансів КУК при помочі збірок і розбудови нових фінансових джерел, і

— Покликання до життя Ради Української Культури в Канаді.

Головні доповіді на конференції виголосили: д-р І. Глинка „Концентрація чи розпорошення", А. Т. Павлик „Збагатім працю КУК новими елементами" і А. І. Яремович „Фінанси КУК", в заступстві неприявного по причині хвороби автора, відчитав П. Башук.

Річну конференцію відкрив і проводив її першою сесією президент КУК д-р П. А. Кондра, а дальшими сесіями проводили: суддя Б. Корчинський, д-р М. Суховерський, д-р Й. Слоган, д-р І .Глинка. Господарем конференції і бенкету був голова відділу КУК в Саскатуні д-р С. Дершко. Йому разом з усіми членами управи цього відділу, належиться велика подяка за надзвичайно вмілу підготовку конференції.

ЗВІДОМЛЕННЯ І ДИСКУСІЯ

Екзекутивний директор д-р С. Яр. Кальба виголосив звідомлення з праці Централі КУК за 1972 рік. Про працю Провінційної ради КУК в Онтаріо звітував її голова Б. Оніщук, а про працю Провінційної ради КУК Саскачевану її голова суддя Б. Л. Корчинський. За відділи і представництва КУК звідомлення зложили: д-р С. Дершко (Саскатун), Яр. Росляк (Едмонтон), Е. Гайворон (Вінніпеґ), В. Саґаш (Ріджайна), М. Вавришин (Торонто), А. Балич (Норт Батлфорд), П. Замулінський (Мус Джо), С. Т. Шабець (Йорктон) і О. Заставний (Кадворт).

На підкреслення заслуговують такі осяги: відкриття перших кляс української мови в державних школах Торонта і Судбур, відслонення бюсту М. Лисенка та усамостійнення катедри української історії у Едмонтоні, переведення з великим успі-

(закінчення на стор. 8 .)

Нова податкова реформа Канади

Цього року буде тільки один податковий формуляр для всіх канадських жителів, незалежно чи вони працюють чи є самозатруднені. Більшість канадських платників податку отримають свої бланки поштою, але якщо ви їх не отримаєте, тоді можете їх взяти в льокальному поштовому уряді. Виповніть їх та перешліть перед реченцем 30 квітня.

Коли виповнятимете податковий зворот, не забудьте подати всі правильні відтягнення та врахувати всі джерела прибутків, включно з типами, частковою заробітною платнею і грішми отриманими з-поза Канади. Порадник, який долучений до податкових бланків, дасть відповіді на більшість питань. Та проте, якщо ви матимете якусь проблему, в дистриктному податковому уряді дається безплатна порада. Адреса та число телефону вашого дистриктного уряду є в Порадшику.

Для позаміських телефонів, попросіть оператора число ЗЕ 04000, — також даром. Багато з наших урядовців говорить чужими мовами. Ви можете також взяти собі свого прятеля за перекладача.

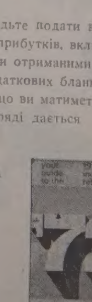

National Revenue, Taxation
Revenu national, Impôt

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В години смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood

В. М. СМОЛИК, управитель

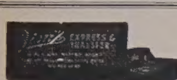

МІСЦЕВІ Й ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.

Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP
10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta. — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.
AUDIOTONE
John ROBERTS
10055 Jasper Ave., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

Lou Nedelec
Hearing Aid Audiotician
14 years experience
Hearing Aid Department
Third Floor
the Bay Telephone 424-0121 Ext. 328

Aaron
Denture Clinic Ltd.
Затверджений дентистичний механік
Полудневий Едмонтон
10816A - 82 Аве.
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

Дрібні оголошення

• **ШУКАЮ ПОДРУГА** життя. Я самітна і хотіла б мати товариша в віці від 60-64 років. Я також в тих роках. Маю з чого жити.

Охочих прошу зголоситися до „УВістей" під — „Пошукую".

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТОРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta
Office Phone: 422-8553

ОКУЛІСТИ—ОПТОМЕРИСТИ

ВЕГРЕВИЛ І ОКОЛИЦЯ!
щосуботи у Вегревил під адресою:
Legion Hall, Ste. 3, Vegreville
DR. P. A. STARKO
ОКУЛІСТ
Адреса едмонтонського офісу:
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone: 422-1248

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі —
— Припасовує окуляри

Річна конференція КУК . . .

(Закінчення з стор. 7)

хом Тижня української культури у Вінніпегу й успіхи Комісії інформаційної Служби у Саскатуні.

В праці Централі КУК слід підкреслити: покликання до життя Провінційних рад КУК, переведення конференції для справ української культури, участь у підготовці другого Конгресу СКВУ та затіснення зв'язків з Федеральним і Провінційними урядами і нав'язання співпраці з Федеральними установами: Національна Бібліотека, Державні Архіви, Рада Державного Фільмування, Комісар Офіційних Мов Канади, Канадська Комісія Радія й Телевізії і СіБіСі.

В дискусії забирали слово: сен. П. Юзик, К. Теличко, д-р М. Небелюк, о. протоєрей Г. Р. Удод, пані А. Баран, Б. Онищук, Я. Росляк, О. Заставний, д-р С. Дершко, М. Ваврашин, Л. Микитчук, д-р В. Яшан, С. Франко та інші.

З членів Екзекутиви КУК брали участь в дискусії: д-р П. А. Кондра, д-р М. Суховерський, д-р І. Глинка, А. І. Павлик, П. Башук і екзек. дир. д-р С. Яр. Кальба.

П-і В. Симчич, голова Централі Комітету Українок Канади доповідала про працю і пляни нашої жіночої централі. З ініціятиви Саскатунського відділу Комітету Українок Канади під проводом п-і А. Баран, день перед Річною Конференцією КУК, відбуто дуже успішну першу річну сесію Комітету Українок Канади при участі понад 100 делегаток і гостей.

БЕНКЕТ

В суботу, 10 лютого вечером, з ініціятиви і на запрошення відділу КУК у Саскатуні, у великій залі православної катедральної парафії Пресвятої Тройці відбуто бенкет при участі 250 гостей і учасників річної конференції КУК. Бенкет зачато молитвою, яку провів парох о. протоєрей Г. Удод, а закінчено відспіванням гимнів України й Канади.

Головну промову на бенкеті виголосив про потребу і значіння політики багатокультурности в Канаді федеральний посол д-р П. Євчук, який є головою Комісії багатокультурности консервативної партії. Д-ва Євчука представив Яр. Лозовчук, а подякував йому П. Воробець.

Крім того під час бенкету промовляли сенатор П. Юзик, підкреслюючи завдання плянованої ним конференції в справах багатокультурности Канади і президент КУК д-р П. А. Кондра, який зокрема підкреслив відзначення вкладу українців у розбудову Канади наділенням медалею Ордену Канади о. д-ра В. Кушніра, почесного президента КУК.

З великим признанням треба підкреслити, що всі перекуски, обіди, включно з бенкетом, приготовано заходами місцевого Комітету Українок Канади, і в цей спосіб заощаджено багато часу для переведення конференції.

УЧАСТЬ ДЕЛЕГАТІВ, ГОСТЕЙ І ПРЕСИ

В річній конференції КУК у Саскатуні взяло участь 53 ресстрованих гостей і 58 делегатів, з чого 11 репрезентували Екзекутиву Централі КУК, 3 — заступали Провінційні ради Онтаріо і Саскачевану, 38 були делегатами від відділів і представництв КУК, а 6 делегатів репрезентували головні управи таких складових організацій: БУК — д-р М. Стадник, СУС — І. Стратійчук, ЛВУ — В. Сагаш і В. Шарко, Спілку Українських Журналістів — пані С. Стечишин і Об'єднання Ветеринарних Лікарів — д-р М. Небелюк.

За поодинокими осередками, в річній конференції КУК взяли участь як делегати: зі Саскатуну — 17, з Вінніпегу — 12, з Едмонтону —8, з Реджайни — 6, з Норт Баттлфорд — 5, з Торонто — 3, з Йорктону — 3, і по одному з Айтуни, Кадвортт, Кіндерслей і Мус Джо.

Комісія інформаційної служби при відділі КУК у Саскатуні під проводом проф. З. Погорецького знаменито підготовила і зорганізувала інформацію про цю важливу конференцію, яку дуже широко використано на сторінках англомовної преси Саскатуну, як теж на головних станціях радія і обох телевізійних станцій. Окремі інтерв'ю для телевізії і радієвих програм переведені з президентом КУК д-ром П. А. Кондрою і екзекутивним директором д-ром С. Яр. Кальбою. Від Департаменту Державного Секретаря в Конфенції взяла участь в характері обсерватора п-і Конні Барлов. Протокол конференції провадила секретарка Централі КУК п-і А. Вах.

Вінніпеґ, 16 лютого 1973.

Комітет Українців Канади Централя

СПОМИНИ УЧАСНИКА ПАЛОМНИЦТВА
НА ПОСВЯЧЕННЯ СОБОРУ СВЯТОЇ СОФІЇ В РИМІ.
КНИЖКА БАГАТО ІЛЮСТРОВАНА, НА БЛИСКУЧОМУ ПАПЕРІ,
80 СТОРІН ДРУКУ.
ЦІНА $2.50 З ПЕРЕСИЛКОЮ.
ГРОШІ ТА ЗАМОВЛЕННЯ СЛАТИ НА АДРЕСУ:

Rev. W. Tarnawsky
11301 - 96 Street
Edmonton 18, Alberta
Canada.

Свято української державности в Монреалі

Одним із додаткових успішних засобів відзначування і популяризації Дня української державности — 22 січня 1918 року — є врочисті громадські банкети, що притягають велику кількість старших громадян і молоді. Монреальський відділ Комітету Українців Канади під головуванням Т. Цехмістра від кількох років перетворив цей банкетний вечір у культурну зустріч української громадськости.

Святочний бенкет відділено часом кількох тижнів від святкової академії, яку влаштовується послідовно і щорічно. Під час банкету українській громадськості представляється групу українських дівчат-дебютанток. Офіційно приймають їх видатні українські діячі. Короткі промови, в присутності представників федерального і провінційного урядів, підкреслюють політичність того банкету: українська громадськість франкомовної провінції далі обстоює право українського народу на свою самостійну державу і зберігає ідеали 22-го січня живими. То зокрема підкреслено в промові гості пані Марусі Бек, яку чаша громада привітала із захопленням.

Цього року — відділ КУК у Квебеку — схвалив видавати щорічні почесні грамоти українцям, які дали видатний влад у розвиток української національности в провінційному, всеканадському або світовому масштабах. Одну таку грамоту вручено А. Гукалові, який був 15 років головою відділу КУК у Монреалі та є одним із співзасновників Комітету Українців Канади у всеканадському масштабі.

Водночас почесною грамотою відзначено ред. Р. Рахманного „за (як це сказано у грамоті) його видатний публіцистичний вклад у зміцнення культурно-політичної самобутности українців у сучасному світі".

Це мабуть вперше українська громадськість в світі відзначає українського журналіста за такий вклад. То свідчить про однозгідність різних середовищ, з яких складається КУК у провінції Квебек. Вони цінять вклад людини, яка українською, англійською, французькою та іншими мовами обстоює ідеали 22-го січня та українську самобутність перед обличчям тиску лівих і правих кіл чужомовного світу.

Варто при цьому зазначити, що недавно один совєтський науковець у журналі Академії Наук УРСР накинувся на ред. Р. Рахманного саме за його непоступливість у питанні української національно-політичної самобутности.

Почесна грамота, присуджена ред. Р. Рахманному, є непрямою відповіддю совєтським пропагандистам, які всіляко цю політичну самобутність української еміграції хочуть підірвати. У своїй доповіді на академії 22 в роковини української державности у Монреалі 21 січня ред. Рахманний дав рішучу відсіч совєтському історикові Р. Симоненкові, який опублікував у Києві пашквільну статтю п.з. „Що вони святкують?". Р. Рахманний висунув реальні властивості 22-го січня, які дають українцям підставу бути гордими на це державницьке діло і спонукують відзначати День української державности навіть тоді, коли уродженці та громадяни іншомовної держави.

Єгипет ощаджує на війну

Єгипет проголосив свій новий „воєнний бюджет", а в зв'язку з тим різні ощадности, щоб заощадити гроші на війну з Ізраїлем. Державні видатки деяких міністерств, які зменшено минулого року на 10-50%, зменшено ще дальше. Державні довги, що мали бути заплачені цього року, будуть відкладені, обмежено імпорт товарів з-за кордону та заморожено заробітні платні.

Недавно побував у Москві спеціяльний висланник президента А. Садата, який переговорював із совєтським урядом в справі дальшої совєтської допомоги Єгиптові.

Після відвідин видано спільний совєтсько-єгипетський комунікат, в якому стверджено, що „арабські держави мають повне право вживати всяких метод, щоб відібрати території, які зайняв Ізраїль". В дальшій частині заяви уряд СССР приобіцяв „політичну й економічну піддержку та підсилення єгипетської військової потуги, відповідно до умови з 1971 р."

Знущалися над полоненими

До США приїхала вже частина американських вояків, що були в полоні в Північному В'єтнамі. Хоч військове командування заборонило колишнім полоненим подавати які-будь вістки до преси про їхнє життя в полоні, то всетаки деякі репортери довідалися дещо про важкі умовини північно-в'єтнамського полону для американських вояків. Багато полонених були поранені й їхні рани не були належно лікувані. Їх лікують щойно тепер в американських військових шпиталях. Багато полонених перебували самітно по кілька років у примітивних будинках, без спромоги заговорити до когонебудь слова. Інші полонені розказують, що їх побивали, поводилися з ними брутально, а деяким пораненим воякам сипали на свіжі рани сіль.

Не можуть діставати . . .

(закінчення з стор. 1.)

книжки, газети та журнали, що виходять в Україні. Листи до журналу „Україна" написали українці з Сибіру, Красноярського краю і Середноазійських республік. Українці, що живуть поза Україною, не лиш не мають нагоди навчати своїх дітей української мови в школах, бо, поза Україною, української мови не навчають, але до того російські шовіністи не дозволяють українцям поза Україною навіть передплачувати українських газет та журналів з України. Така то рівноправність та свобода в СССР.

Усміхніться

Орхестра.

— Васильку, скажи но мені, як буде множина від музикант?

— Множина від музикант буде . . . орхестра.

* * *

Вітер.

— Що це таке вітер, Юрку?

— Це повітря, що спішиться.

* * *

Ніч.

— Грицю, нащо ти заплющив очі? — питає мама синка.

— Бо я роблю ніч — відповідає поважно синок.

• **Совєтський жид** Ісак Школьник, родом з Вінниці, Україна, має стати незабаром перед совєтським судом за те, що мав передавати англійцям наукові тайні документи. Таку вістку дістав з СССР один англійський посол лейбуристської партії.

Тел. 479-7177
Dr. J. N. Witherbee
ХІРОПРАКТОР
11706 - 34 вул. Едмонтон
Беверлі Шапінг Сентер

ROCKETT
AUTO BODY SHOP LTD.
Baked-On Paint — Welding
Customizing
Wm. PENTYLIUK
424-0702 10426 - 95 Street
Edmonton, Alberta

CHEKERDA'S
DENTURE CLINIC
ROSSLYN SHOPPING CENTRE — EDMONTON
13562 - 97 St., Edmonton
Ph. 475-0011 — Res. 476-9627

TROUBLES?
Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION Ltd.
10635 - 95 St., Edmonton
Phone 424-4401

КРИЛА ЕВРОПИ!

Будучи однією з найстарших на світі летунських ліній, з головною кватирою в серці Европи, ми спокійно вдосконалювали нашу традиційну обслугу впродовж довгих років. Коли наступний раз ви будете в Европі, летіть по-польському. Ми взяли Европу під свої крила.

Резервуйте квитки на LOT через свого подорожнього агента або через бюра Air Canada

POLSKIE LINIE LOTNICZE • LOT • POLISH AIRLINES
1117 St. Catherine St., West, Montreal 110, Quebec
Phone (514) 844-2674

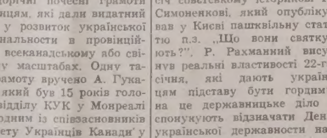

На коляду прислали до „УВістей"

По $4.00: п-і О. Давд, Тондер Бей, Онт., п-і Д. Щеваґа, Скарборо, Онт., Д. Ільків, Едмонтон, Н. Никифорук, Килим, Алта.

По $3.00: Г. Ковальчук, Сіюкс, Лукавт, Онт., Д. Адамчрук, Савт Бурнебі, Б.К.

По $2.00: п-і К. Хрик, Едмонтон, о. Б. Лозинський, Калгарі, Алта., М. Григорів, Вінніпегосис, Ман., О. Яцик, Вінніпеґ, Ман., І. Замора, Торонто, Онт., І. Бродер, Ванкувер, Б.К.

По $1.00: п-і Е .Башук, Вильна, Алта., І. Вітів, Беніто, Ман., п-і С. Барон, Давфин, Ман., О. Лобай, Нелсон, Б.К., Н. Федак, Торонто, Онт., І. Хронік, Пікчер Бют, Алта.

Усім шановним жертводавцям щиру подяку складає адміністрація „Українських Вістей".

Посилаю —— на передплату
“Українських Вістей”

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton, Alta T5H 2M8

Ім'я і прізвище: ....

Адреса: ....

....

(Подати в англійській мові)

ЗМІНА АДРЕСИ

15 ЦЕНТІВ

Коли змінюєте місце свого перебування, виповніть цю картку витніть та негайно перешліть на адресу Адміністрації "У.В.":

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і

стара адреса: ....

....

Ім'я і

....

нова адреса: ....

(Адресу писати по-англійськи)